

Gel[:b]lau

Deutsch-ukrainisches Magazin
Ausgabe #24, 01.07.2022
www.gelblau.net

Impressum

Chefredaktion: Kseniya Fuchs, Ilona Gerlach
Redaktion Afina Albrecht
Layout: Kseniya Fuchs, Michael Sobolev, Anton Vlasenko
Illustration: Anastasia Moldavan (Cover, Digital Painting), Veronika Bardovskikh (Comics), Yulia Marushko (Rückcover: „Mädchen aus der Ukraine“, Öl auf Leinwand / 40x60 cm / Foto: Berry Behrendt)), Michael Sobolev (50-55)
Lektorat: Ivanka Stefaniuk, Afina Albrecht, Kseniya Fuchs, Ilona Gerlach, Christian Gerlach
Übersetzerinnen: Ilona Gerlach, Ganna Gersbuni

Herausgeber: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.
Hermannstr. 5A, 70178 Stuttgart
E-Mail: info@uaks.de
ISSN: 2509-8136, 500 Auflage
Erscheinungsweise: quartalsweise

Kontakt Redaktion: E-Mail: red@gelblau.net
Webseite: www.gelblau.net, www.fb.com/gelblau.ua, @gelblau.ua

Druck: FLYERALARM GmbH, Alfred-Nobel-Str. 18, 97080 Würzburg

Autoren: Микита Вдовіченко / Mykyta Vdovichenko
Ілона Герлах / Ilona Gerlach
Олена Сабліна / Olena Sablina
Ростислава Мартинюк / Rostyslava Martynyuk
Тетяна Іванченко / Tetiana Ivanchenko
Вікторія Загородніх / Viktoriya Zagorodnikh
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs
Лілія Лавринович / Lilia Lavrynovych
Юлія Стріжкіна / Juliya Strizhkina
Олеся Лазаренко / Olesia Lasarenko
Данило Полілуєв-Шмідт / Danylo Poliluev-Schmidt
Анна Гуцалюк / Anna Gutsaliuk
Катаріна Хаберкорм / Katharina Haberkorn
Терезе Зальцманн / Therese Salzmann
Олександра Дойлеманн / Oleksandra Döblemann

Credits für Fotos: Anna Babenko, Maria Schander, Serkan Eren, Oliver Röckle, Taras Maistryshyn, Stanislav Onyschuk, Plattform e.V., Tetyana Lux, Juliya Strizhkina, Irina Petrova, Irina Savenkova-Paschchenko, Danylo Poliluev-Schmidt, Ilona Gerlach, Julia Prokopenko, Afina Albrecht, freepic.com, Wikimedia Commons, unsplash.com.

Die Meinung der Redaktion kann sich von der Meinung der Autoren unterscheiden.

Editorial

Любі читачі,

Обрати тему нам було дуже легко, адже гасло останніх місяців одне по всьому світу: #StandWithUkraine. Саме йому ми присвятили наш літній номер з метою освітлити різноманітні проекти та ініціативи, які були створені передусім в Німеччині, але й також в Україні, заради підтримки та допомоги українцям. На сторінках цього випуску ви познайомитеся з прекрасними людьми, які спільними зусиллями наближають нашу омріяну перемогу.

Кожна історія неймовірна і кожен маленький хепі-енд — маленька перемога на маленькому фронті: це й кожне врятоване життя, й кожна знайдена квартира для переселенців, й кожна пожертва, й кожна подія, яка привертає увагу до війни в Україні — чи то сучасний перформанс, чи традиційний фестиваль анімаційного кіно. Кожна з історій надихає, мотивує рухатись далі та втілює надію на велику Перемогу.

Разом ми точно здолаємо усі наші перешкоди, бо лише в єдності наша сила!

Ваша редакція

#всебудеукраїна #всебудегельблау

Liebe Leserschaft,

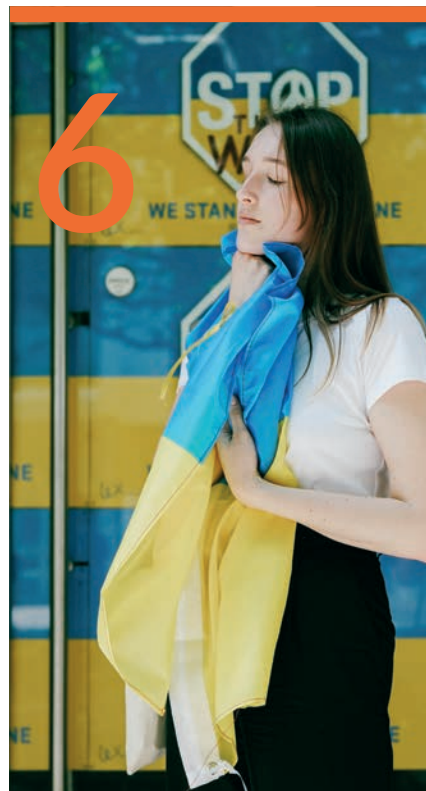
Es war sehr einfach für uns, das Thema zu definieren, denn das Motto der letzten Monate bleibt weltweit das Gleiche: #StandWithUkraine. Genau diesem Spruch widmen wir diese Ausgabe mit dem Ziel, verschiedene Projekte und Initiativen in Deutschland und auch in der Ukraine zu beleuchten, die seit dem Kriegsbeginn entstanden sind und die auf die Hilfe für die Ukrainer:innen gerichtet sind.

Auf den Seiten der 24. Ausgabe von Gel[;b]lau werden Sie den unglaublichen Menschen begegnen, die vereint daran arbeiten, den ukrainischen Sieg über die russischen Invasoren näher zu bringen. Denn jede kleine Geschichte mit ihrem kleinen Happy-End ist ein kleiner Sieg auf einer kleinen Front. Dazu gehören jedes gerettete Leben, jede gefundene Unterkunft für die Geflüchteten, jede Spende, jedes Event — sei es eine moderne Performance oder ein traditionelles Kinofestival. Jede von diesen Geschichten inspiriert und motiviert, weiter zu machen, sie gibt uns Hoffnung auf den einen Großen Sieg.

Gemeinsam werden wir alle Herausforderungen meistern, denn in unserem Zusammenhalt liegt unsere Stärke!

Ihre Redaktion

#standwithukraine #alleswirdgelblau ■

Тема номера Cover Story

6 Stuttgart Stands with Ukraine

Персоналії Personalien

12 Серкан Ерен
Serkan Eren

16 InterAkt та Вікторія Вітренко
InterAkt und Viktoria Vitrenko

20 Люди для людей:
медична опіка для
постраждалих від війни
Von Menschen für Menschen:
Medizinische Versorgung
für die Kriegsoffer

Діаспора Diaspora

24 «...щоб не плакати, я
волонтеру»
«...Um nicht zu weinen, helfe
ich ehrenamtlich»

26 Велика підтримка з
маленьких містечок
Große Unterstützung von
kleinen Städten

30 Українська книга в
Німеччині
Ukrainisches Buch in
Deutschland

34 Цікаво знати Wissen

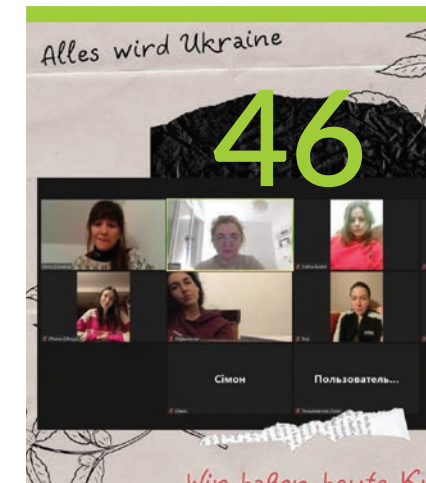
34 Проєкт „Digi-Tools без
мовних бар'єрів“
Das Projekt „Digi-Tools ohne
Sprachbarrieren“

40 3 України Aus UA

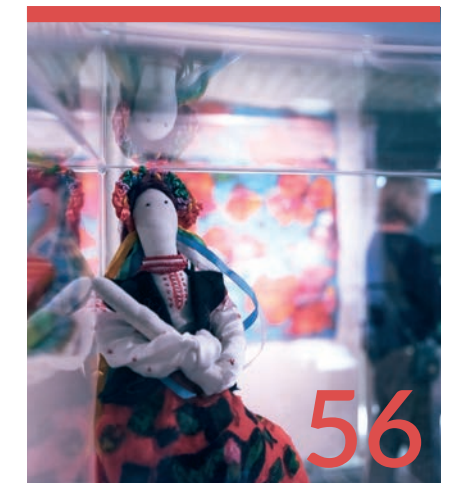
36 Хаб стійкості
Resilienz Hub

40 Як українці
допомагають
домашнім улюбленцям
Wie Ukrainer:innen
Haustieren helfen

46 Стиль життя Lifestyle

46 Мовна школа Creative-
Schule „Ziel“
ziel.schule – deutsche Stan-
dards mit ukrainischer Seele!

56 Культура Kultur

50 ITFS meets Stuttgart

56 Українські виставки
Ukrainische Ausstellungen

58 sashkaprojekt &
#standwithukraine

60 Огляд літератури
Lesetipps

62 Comics

З початку повномасштабної війни Німеччина прихистила майже мільйон новоприбулих з України. З них близько 9 000 знаходяться у місті Штутгарті. Всі вони — люди, які були змушені покинути рідні домівки, рятуючись від жахливих наслідків повномасштабного вторгнення росії.

Роботи для державних органів чимало. Наразі стоїть задача не лише надати притулок та їжу, але й забезпечити комфортні умови для інтеграції у нову країну. На допомогу державі приходять волонтери з суспільних організацій, які працюють на території усієї Німеччини. Кожен день вони намагаються надати біженцям необхідну допомогу, збираючи в той самий час грошові та речові пожертви на потреби людей в Україні.

Mykyta
Vdovichenko

Seit dem Kriegsbeginn hat Deutschland fast einer Million Flüchtlinge aus der Ukraine Zuflucht gewährt. Davon befinden sich etwa 9.000 in Stuttgart — alles Menschen, die durch die grausame Invasion Russlands gezwungen wurden, ihre Heimat zu verlassen.

Die Ämter und Behörden sind mehr denn je gefordert. Die Aufgabe besteht momentan nicht nur darin, die Geflüchteten mit Unterkunft und Nahrung zu versorgen, sondern auch Bedingungen für die Integration zu schaffen. Die Hilfe kommt aus den ehrenamtlichen Initiativen und gemeinnützigen Vereinen, die es bundesweit gibt und die täglich versuchen, den Geflüchteten die notwendige Hilfe zu leisten, aber auch die Menschen in der Ukraine nicht zu vergessen.

Stuttgart Stands with Ukraine!

Aus dem Ukrainischen von Ilona Gerlach

Fotos: Anna Babenko

Некомерційна організація WOLJA

Прибуваючи до головного вокзалу міста Штутгарт, новоприбулі перш за все бачать волонтерів у жовтих жилетах, які працюють не покладаючи рук. Багато з них — це члени некомерційної організації WOLJA. Вони піклуються про те, щоб українці були розміщені у місця тимчасового розселення, з урахуванням наявності маленьких дітей, тварин чи особливих потреб.

Одна із засновниць некомерційної організації WOLJA 25-річна Віталія Кочурова мешкає у Штутгарті вже п'ять років. Війна у рідній країні надзвичайно сильно вплинула на дівчину. Разом зі своєю подругою Юлією Мельник вона заснувала благодійну організацію, метою якої є допомога новоприбулим з усіх куточків України у Німеччині. Члени організації намагаються зробити якомога більше задля того, щоб люди, які опинилися у скрутному становищі через російську агресію, змогли адаптуватися до життя у новій країні, і почували себе у спокої та безпеці.

Наразі організації допомагають понад 100 небаждужих. Волонтери працюють не лише над тим, щоб забезпечити новоприбулих до міста притулком та їжею. Іншим не менш важливим напрямком роботи є надання усієї необхідної інформації стосовно розміщення, отримання соціальної допомоги та подальшого життя у Німеччині.

Багато уваги приділяється також роботі з дітьми. Дуже важливо, щоб маленькі українці мали змогу проводити час, отримуючи при цьому не лише задоволення, але й можливість розвивати свої навички та заводити нових друзів. WOLJA співпрацює з багатьма організаціями, які проводять заходи на свіжому повітрі. Також волонтерами на базі місцевого будинку молоді була організована дитяча школа, в якій проводяться заняття для дітей різного віку. Наразі Віталія зі своєю командою працює над благодійним проектом для дітей з обмеженими можливостями, для сімей яких було створено окрему групу підтримки. На порядку денному: проведення ігор та інших заходів.

Gemeinnütziger Verein WOLJA

Bei der Ankunft am Stuttgarter Hauptbahnhof sehen Flüchtlinge zunächst Freiwillige in den gelben Westen, die sie unermüdlich empfangen. Viele von Ihnen sind Mitglieder der gemeinnützigen Organisation WOLJA. Sie sorgen dafür, dass die Neuankömmlinge in den Erstaufnahmestellen und Übergangsunterkünften untergebracht werden — Berücksichtigung der Bedürfnisse von z. B. kleinen Kindern und Tieren inklusive.

Eine der Gründerinnen von WOLJA, die 25-jährige Vitalia Kotschurowa, lebt bereits seit 5 Jahren in Stuttgart. Der Krieg in der Heimat hat sie sehr stark beeinflusst, so hat Vitalia zusammen mit der Freundin Yulia Melnyk eine gemeinnützige Organisation gegründet, die es sich als Ziel gesetzt hat, den ukrainischen Flüchtlingen in Deutschland zu helfen. Zusammen mit den anderen Mitgliedern sorgen die jungen Damen dafür, dass die Menschen, die sich aufgrund der russischen Aggression in einer äußerst schweren Lage befinden, sich an das Leben in einem neuen Land schnell anpassen und sich in Sicherheit fühlen können.

WOLJA wird derzeit von mehr als 100 Ehrenamtlichen unterstützt, die nicht nur die Geflüchteten in Empfang nehmen, sondern diese auch mit allen notwendigen Informationen zum Alltag in Deutschland ausstatten.

Auch der Arbeit mit Kindern wird viel Aufmerksamkeit geschenkt. Es ist sehr wichtig, dass die kleinen Ukrainer:innen die Möglichkeit haben, ihre Fähigkeiten zu entwickeln und neue Freunde zu finden. Hierfür kooperiert WOLJA mit vielen Organisationen, die Veranstaltungen unter dem freien Himmel organisieren. Außerdem wurde in den Räumlichkeiten eines lokalen Jugendhauses eine Schule organisiert, in der Kinder aller Altersgruppen Unterricht bekommen können. Vitalia und ihr Team arbeiten aktuell auch an einem Projekt für die Kinder mit Behinderungen, für deren Familien auch eine gesonderte Hilfeeinheit ins Leben gerufen wurde.

Мережа Ukraine engagiert

У затишній кав'ярні у самісінькому центрі Штутгарта за столом зібралися декілька десятків людей. Усі вони різного віку, фаху та національності. Хтось приїхав до Німеччини нещодавно, інші мешкають тут вже понад 10 років. Їх об'єднує одне — бажання допомагати новоприбулим, які приїждять до Штутгарта з різних куточків України. Ці люди — мережа Ukraine engagiert.

На зустрічах активно обговорюють робочі питання, звітують про вже втілені в життя плани та вносять свої пропозиції щодо майбутніх завдань. Ukraine engagiert — це дуже вдала кооперація між представниками суспільства та міськими структурами та організаціями міста.

На порядку денному стоїть чимало питань: організація міської гарячої лінії, розміщення людей у центрах тимчасового перебування, взаємодія із працівниками соціальних служб та біржі праці, постачання гуманітарної допомоги, надання психологічної допомоги, організація навчальних та благодійних заходів чи просто переклад. Волонтери роблять усе можливе для того, щоб надати необхідну допомогу людям, які її зараз потребують.

Одна із представників Ukraine engagiert — редакторка Gel[:b]lau Афіна Альбрехт — особливо гостро відчуває біль цієї війни. Її рідне місто Маріуполь майже три місяці потерпало від обстрілів російських військ, а зараз перебуває під окупацією. Афіна, як ніхто інший, розуміє, наскільки важливо допомагати людям, які приїждять до Німеччини з Маріуполя, Бучі, Ірпеня та інших міст України. У цьому дуже сильно допомагає вдало скоординована робота волонтерів.

Foto: Maria Schander

Die Redakteurin von Gel[:b]lau Afina Albrecht ist ebenfalls ein Teil des Netzwerks Ukraine engagiert und spürt den Schmerz des Krieges ganz besonders: Ihre Heimatstadt Mariupol war monatelang unter Artilleriebeschuss und ist nun unter der russischen Besatzung. Wie wahrscheinlich niemand sonst versteht Afina, wie wichtig es ist, Menschen zu helfen, die aus Mariupol, Buchtcha, Irpen und anderen ukrainischen Städten nach Deutschland strömen.

Das Netzwerk Ukraine engagiert

In einem gemütlichen Café in Stuttgarter Innenstadt haben sich einige Dutzend Menschen versammelt. Sie sind vom unterschiedlichen Alter. Einige sind recht frisch in Deutschland, die anderen leben hier seit Jahrzehnten. Sie alle werden von dem Wunsch vereint, den Flüchtlingen zu helfen, die aus verschiedensten Ecken der Ukraine nach Stuttgart kommen. Diese Menschen sind das Netzwerk Ukraine engagiert.

Bei dem Treffen wird über die operativen Aufgaben gesprochen und über die umgesetzten Pläne berichtet, auch neue Themen werden hier vorgeschlagen. Das Erfolgsgeheimnis des Netzwerks — die gelungene Kooperation zwischen den Vertretern der offiziellen Strukturen und der Gesellschaft.

Auf der Tagesordnung stehen viele Themen, darunter die Organisation der städtischen Hotline, Unterbringung von Personen in den temporären Unterkünften, Zusammenarbeit mit der Sozialbehörde und dem Arbeitsamt, Bereitstellung humanitärer Hilfe, psychologische Unterstützung sowie die Organisation von Bildungs- und Wohltätigkeitsveranstaltungen, Dolmetschen. Freiwillige Helfer:innen tun ihr Bestes, um Menschen die Hilfe zu leisten, die sie jetzt brauchen.

Організація Help Ukraine Stuttgart

Приватна громадська ініціатива Help_Ukraine_Stuttgart була заснована Любов'ю Смольською та Олександрою Легостаєвою на початку повномасштабної агресії росії. Дівчата разом з іншими волонтерами створили стійку базу телеграм-комунікацій та мережі чатів і каналів зв'язку, через які волонтери надають новоприбулим інформацію щодо реєстрації, розміщення та оформлення документів. Але не тільки це! Також Help_Ukraine_Stuttgart займається збором коштів, пошуком необхідних товарів та організацією адресної медичної та гуманітарної допомоги в українські міста.

Help Ukraine Stuttgart

Die Bürgerinitiative Help_Ukraine_Stuttgart wurde zu Beginn der offenen Invasion von Liubov Smolska und Oleksandra Legostaieva gegründet. Zusammen mit den anderen Helfern haben die Mädels eine Informations- und Kommunikationsbasis für die Geflüchteten über die Telegram-Kanäle geschaffen. Hier werden wichtige Informationen für die Ankunft, Anmeldung, Unterkunft etc. von den ehrenamtlichen Helfern bereitgestellt. Das ist aber nicht alles. Help_Ukraine_Stuttgart sammelt auch Geldspenden, die für die Beschaffung der notwendigen medizinischen und humanitären Hilfe für die Krankenhäuser und Gemeinden in der Ukraine verwendet wird.

Українське Ательє Культури та Спорту (UAKS)

Засновники та засновниці Українського Ательє Культури та Спорту, як і всі інші українці Штутгарта, збирали та надсилали гуманітарну допомогу в Україну ще з 2014 року. Організацію було зареєстровано у 2016 році, щоб таким чином вивести волонтерство на новий рівень, а фокус було покладено на підтримку культурних проєктів: наприклад таких, як цей журнал або міжнародних культурних та спортивних заходів.

З початком повномасштабного вторгнення росії в Україну UAKS працював і продовжує працювати за багатьма напрямками. Станом на кінець червня через організацію було закуплено та відправлено в Україну медичної та гуманітарної допомоги на шестизначну суму. Це й медикаменти, й аптечки, й засоби комунікації або їжа. Як одна зі старших за віком організацій UAKS допомагає новоствореним організаціям як порадою, так і документацією — адже в єдності наша сила.

Наші члени та членкині координують збір коштів на потреби в Україні, а також збір речових пожертв на потреби новоприбулих. Як було зазначено вище, Афіна Альбрехт є невіддільною частиною Ukraine Engagiert. Ірина Бойчук координує склад прийому гуманітарної допомоги. Вадим Пащенко є головним радником стосовно закупівлі засобів комунікації, а також разом із Всеволодом Мостовецьким опікується спортивними тренуваннями для маленьких новоприбулих українців. Інна Німенко та Жєня Носова вирішують логістичні питання. Роксолана Жубіл та Надія Каюн виводять майже кожного тижня разом з Любою Смольскою з Help Ukraine Stuttgart та Денисом Зіпою з HelpUnion e.V. і. Gr. сотні українців на антивоєнні демонстрації. А наші головні редакторки Ілона Герлах та Ксенія Фукс комунікують з містом та іншими міськими організаціями, опікуються фінансами, координують закупівлі, відповідають на поточні питання і взагалі долучаються там, де треба сьогодні й зараз. І це тільки окремі речі.

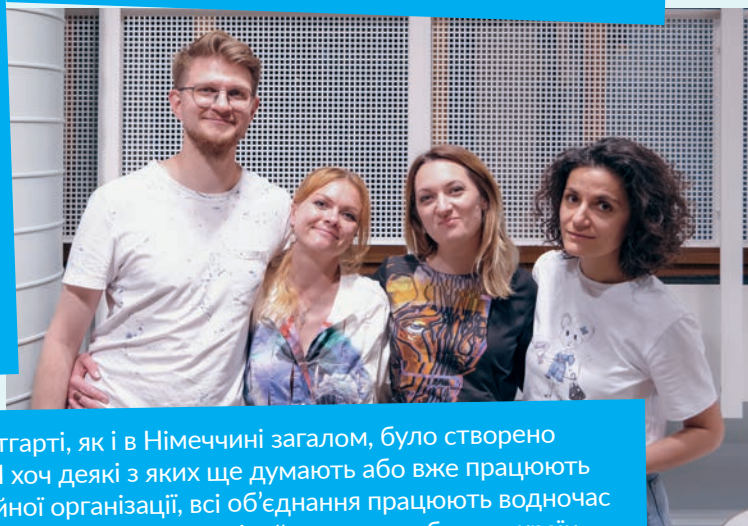
Починаючи з 24-го лютого в Штутгарті, як і в Німеччині загалом, було створено дуже багато ініціатив та об'єднань. І хоч деякі з яких ще думають або вже працюють над офіційним статусом некомерційної організації, всі об'єднання працюють водночас на одні й ті самі цілі й напрямки. І це є добре — адже мільйон новоприбулих українців потребує певної кількості людей, готових допомогти, як і мільйони українців, які залишились на Батьківщині.

Наразі настав час переходити в режим марафону, адже попри прогнози, достеменно сказати, коли закінчиться війна не може ніхто. Тому те, що ми побачимо в наступні місяці буде фокусуванням на певних напрямках. Оскільки струм пожертв помітно знизився у порівнянні з березнем та квітнем, дуже важливо, щоб кожен та кожна продовжували привертати увагу суспільства до війни в Україні й продовжували тиск на політиків ■

Foto: Maria Schander

Культурний фронт також продовжує роботу: У бібліотеці м. Ройтлінген було відкрито виставку, на якій було презентовано не тільки книжки, але й, наприклад, картини та прикраси від українських мисткинь. На щорічному вуличному святі м. Зіндельфінген UAKS пригощав відвідувачів українськими стравами та продавав сувеніри та прикраси з України. Також було проведено не один благодійний концерт за участю українських новоприбулих. Наступні заплановані події: участь у літньому фестивалі культур та вуличному фестивалі мистецтв у Штутгарті, відкриття художньої виставки в галереї LABYRINTH, подальше наповнення міських бібліотек українськими книжками та планування додаткових культурних виставок, присвячених Україні.

Ukrainisches Atelier für Kultur und Sport e. V. (UAKS)

Die Gründer:innen des Ukrainischen Ateliers für Kultur und Sport e.V. sammelten und versendeten bereits 2014 die Hilfe in die Ukraine, so wie viele andere Mitglieder der ukrainischen Community in Stuttgart. 2016 wurde der Verein offiziell registriert, um das Ehrenamt auf einen neuen Level zu heben. Der Schwerpunkt wurde dabei auf die Kulturprojekte — wie z. B. Herausgabe dieses wundervollen Magazins, das Sie gerade lesen — sowie internationale Kultur- und Sportprojekte gelegt.

Seit dem 24. Februar hat UAKS mehrere Richtungen verfolgt und setzt die Arbeit auch heute in den meisten davon fort. Bis Ende Juni wurden von UAKS die medizinischen und humanitären Hilfen im Wert von einer sechststelligen Summe beschafft und in die Ukraine verschickt — darunter Verbandsmaterialien, Medikamente, Erste-Hilfe-Sets und Tourniquets, Lebensmittel, Kommunikationsmittel und vieles mehr. Da UAKS bereits seit einigen Jahren erfolgreich operiert, hilft der Verein den jüngeren Organisationen — sei es mit Rat oder auch mit der Unterstützung bei den Dokumenten, denn die Stärke liegt bekanntlich im Zusammenhalt.

Die Mitglieder von UAKS sammeln und koordinieren die Spenden sowohl für die Geflüchteten in Stuttgart, als auch für die Ukrainer:innen in der Ukraine. Wie bereits erwähnt, ist Afina Albrecht ein Teil des Netzwerks Ukraine engagiert. Iryna Boychuk koordinierte eine Sammelstelle für Sachspenden. Vadym Pashenko ist ein wichtiger Berater in Sachen Beschaffung von Kommunikationsgeräten und organisiert zusammen mit Vsevolod Mostovetsky die Sporttrainings für die kleinen Sportler:innen. Inna Nimenko und Ievgenia Nosova koordinieren Logistik. Roksolana Zhubil und Nadiia Kaiun bringen beinahe jede Woche zusammen mit Liubov Smolska aus Help Ukraine Stuttgart und Denis Zipa aus HelpUnion e.V. i. Gr. mehrere Hunderte Ukrainer:innen im Rahmen der Kundgebungen auf die Straßen der Stadt, um gegen den Krieg in der Ukraine zu demonstrieren. Was die Gel[:b]lau-Redakteurinnen Iлона und Kseniya betrifft, so sind sie dort, wo es nötig ist: Koordination der Finanzen und der Beschaffung, oder

auch Beantwortung von laufenden Fragen und Dokumentation. Und all das ist nur ein Auszug der Tätigkeiten von den UAKS-Mitgliedern.

Auch die Kulturfront setzt ihre Arbeit fort: In der Bibliothek Reutlingen wurde eine Ausstellung eröffnet, die neben ukrainischen Büchern beispielsweise auch Gemälde und Schmuck ukrainischer Künstlerinnen präsentierte. Beim alljährlichen Straßenfest in Sindelfingen verwöhnte UAKS die Besucher:innen mit ukrainischen Spezialitäten und verkaufte handgemachte Souvenirs. Außerdem fanden Benefizkonzerte mit Beteiligung ukrainischer Flüchtlinge statt. Folgende Veranstaltungen sind schon geplant: Teilnahme am Sommerfestival der Kulturen und Straßenkunstfestival in Stuttgart, Eröffnung einer Kunstausstellung in der Galerie LABYRINTH sowie weitere Befüllung der Stadtbibliotheken mit ukrainischen Büchern.

Seit dem 24. Februar wurden mehrere wohltätige Projekte und Initiativen in Stuttgart sowie deutschlandweit ins Leben gerufen. Auch wenn einige davon entscheiden aktuell erst über ihren offiziellen Status beraten, streben alle Organisationen zeitgleich beinahe die gleichen Ziele an. Und das ist auch gut so, denn eine Million Geflüchteten braucht auch eine angemessene Anzahl an Menschen, die Ihnen helfen, genauso wie die Verbliebenen Millionen in der Ukraine.

Es ist auch an der Zeit zum Marathonmodus überzugehen, denn keiner kann wirklich sagen, wann der Krieg, den Russland entfesselt hat, zu Ende sein wird, trotz aller Expertenmeinungen und Prognosen. Da der Spendenzufluss sich im Vergleich zu März und April deutlich reduziert hat, ist es weiterhin wichtig, dass der Krieg in der Ukraine in der deutschen Gesellschaft präsent bleibt und der Druck auf die Politik weiter ausgeübt wird ■

Fotocredits:

Instagram

any.babenko

Серкан Ерен

Авторка: Ілона Герлах

24.02.22 о 5-й ранку його телефон почав безперестанно волати. Щосекунди надходили сотні повідомлень та електронних листів. Не було сумніву, що сталося щось справді погане... З того ранку Серкан Ерен та його благодійна організація STELP доставили в Україну понад 1000 тонн гуманітарної допомоги та евакуювали з зон бойових дій понад 1000 осіб.

— Серкане, як ти вирішив заснувати STELP?

— Я потрапив у серйозну, майже смертельну, автомобільну аварію — на хвилину в мене навіть зупинилось серце. Тоді я почав думати по-іншому, і це була перша зміна в моїй свідомості. Друга сталась через кілька років: я запитав себе, в чому моя цінність для суспільства. Жваво дискутуючи з хлопцями, які, на мою думку, мислили неправильно, я зрозумів, що моя цінність для суспільства залишається такою ж нульовою, не дивлячись на моє, як я вважав, правильне мислення. Тож я спонтанно вирішив орендувати фургон та поїхати з приятелем по Балканах, щоб надати будь-яку допомогу

дітям, у яких нічого не було. Ця акція викликала резонанс у ЗМІ, що призвело до великої кількості пропозицій, таких як: „У нас є 100 ковдр від IKEA“, „В мене є 200 € — вам потрібно?“. І ми подумали: добре, ми візьмемо все, що дають, і поїдемо у другий тур — на грецькі острови, до яких прибули біженці. На той час я ще був вчителем. Щоразу, як тільки у мене розпочинались шкільні канікули, я рушав у подорож. Таким чином, благодійність набирила обертів, а потім і з'явився STELP. Зараз ми активно працюємо в 12 країнах на 4 континентах, підтримуючи, наприклад, дітей, які інакше б голодували, або забираємо з вулиць дівчат, яких продали б у борделі. Ну і зараз ми працюємо в Україні.

— Чи можеш ти розповісти більше про вашу місію в Україні?

— Ще не минуло й доби після початку повномасштабної війни, а ми вже були на польсько-українському кордоні з першими двома вантажівками, наповненими гуманітарною допомогою. Картина, яку ми побачили на кордоні, навіки закарбувалась в моїй пам'яті. Тисячі жінок вишикувалися в чергу, щоб залишити країну з немовлятами на руках, міцно тримаючи за руки старших дітей. З речей — пара сумок. За кількості метрів я побачив татів, які прощалися зі своїми сім'ями — можливо навіть назавжди, тому що вони не знали, коли знову їх побачать та чи побачать взагалі.

І коли я подумав, що бачив все і гірше бути не може, ми дістались сходу України. Я ніколи не бачив такої жорстокості до цивільного населення за 6 років своєї роботи: відірвані кінцівки, діти, щойно вбиті бомбою, вантажівки повні трупів... Я був у Бейруті в ніч вибуху — це була найгірша ніч у моєму житті. Але найгірша місія, на якій я був, була дійсно в Україні.

— На жаль, наш світ такий, що в багатьох його куточках терміново потрібна допомога. Як виглядає наступний крок? Як вам наразі вдається працювати над декількома проектами водночас?

— Зараз наша увага повністю зосереджена на Україні, що є добре, тому що людям там дійсно погано і вони потребують допомоги. Але, звичайно, інші проекти не зникли й паралельне керування ними насправді є великою проблемою. Ми розробили план на рік, але раптом почалась війна, яка потребує негайно надвеликих людських ресурсів. Крім того, багато жертв, які зараз надходять, призначені саме для України. У майбутньому ми стикнемось із проблемою, тому що багато компаній, які постійно допомагають, вже пожертвували Україні свій бюджет на найближчі 2-3 роки і напевно, не матимуть змоги робити будь-які внески наступним часом.

— Чи означає це, що насправді ви не можете планувати „наступний крок“?

— Допомога для України зараз в пріоритеті. Але варто зазначити, що в інших наших проектах робота вже

досить структурована. Натомість до війни в Україні ми не могли підготуватись, тож вона поставила нас перед зовсім іншими викликами. Звідки взяти жертви на їжу? Як ми можемо евакуювати людей? Як ми вирішимо логістику? Наразі нам вдалось створити добру структуру в Україні, але ситуація дуже динамічна і потреби постійно змінюються. Одного тижня не вистачає їжі, наступного — росія нападає на нове місто, людям доводиться тікати,

таким чином терміново стають потрібними, наприклад, спальні мішки.

— Що ти хотів би сказати людям у Німеччині?

— В Україні є багато героїв, які захищають свою країну. У Білорусі є теж герої, які підривають залізничні колії, тому що вони не підтримують цю війну. Але я не можу терпіти того факту, що суспільство розрізняє лише між героями та боягузами, а посередині нічого немає. Існує багато людей, які не є героями, але й не є боягузами. І коли мати з трьома дітьми каже мені, що не хоче тікати, бо вона та її діти роками будуть вважатися зрадниками Батьківщини, я цього не схвалюю. Люди, які хочуть покинути зону бойових дій, тому що вони хворі чи поранені, або просто тому, що не витримують війни — повинні мати можливість тікати без упереджень з боку суспільства.

— Визнаю, що це досить філософське питання, але в чому для тебе сенс життя?

— Мене непокоїть ця надмірна несправедливість з самого моменту народження. Це можна порівняти із складанням певного тесту: 80 балів — ти народився в Штутгарті, 10 балів — ти народився в Ємені. Але до тесту можна підготуватись, і результат залежатиме від тебе, а це реалії. Я нічого для цього не зробив, це був чистий збіг обставин, мені просто пощастило народитись у Шварцвальді. На мою думку, єдине, що виправдовує і може хоч трохи підкорегувати цю несправедливість, це те, що ті, кому пощастило в житті більше, мають піклуватись і допомагати тим, кому пощастило менше. Для мене це єдиний сенс, який я бачу, і якщо тобі так пощастило, а ти нічого не робиш, то ти не зрозумів, про що в житті насправді йдеться.

Serkan Eren

Text: Ilona Gerlach

Am 24.02.22 um 5 Uhr morgens hat sein Handy angefangen, verrückt zu spielen. Hunderte von Nachrichten und Emails kamen im Sekundentakt rein. Es müsste etwas wirklich Schlimmes passiert sein... Seit jenem Morgen hat Serkan Eren mit seiner Hilfsorganisation STELP über 1.000 Tonnen Hilfsgüter in die Ukraine transportiert und über 1.000 Menschen geholfen, aus den schwer umkämpften Gebieten der Ukraine zu fliehen.

— **Serkan, was hat dich dazu bewegt, STELP zu gründen?**

— Ich hatte einen schweren Autounfall mit Nahtoderfahrung — ich war eine Minute lang tot. Da habe ich angefangen, anders zu denken und das war die erste Veränderung in meinem Kopf. Die zweite kam ein paar Jahre später: Da habe ich mich gefragt, was mein Mehrwert für die Gesellschaft ist. Ich hatte auch eine rege Diskussion mit ein paar Jungs, die aus meiner Sicht falsches Denken pflegten, aber mein Mehrwert war trotz des, aus meiner Sicht, richtigen Denkens immer noch der gleiche — Null. So habe ich mich spontan entschieden, einen Transporter zu mieten und mit einem Kumpel quer durch Balkan zu fahren, um dort die Kinder zu versorgen, die nichts hatten.

Es gab viel Presse danach, worauf noch mehr Angebote kamen wie z. B. „Wir haben 100 Decken von IKEA“, „ich habe

200 € — wollt ihr die haben?“ Und wir haben uns gedacht: Okay, wir nehmen das alles und machen die zweite Tour. Diesmal fuhren wir auf die griechischen Inseln, wo die Flüchtlinge angekommen sind. Damals war ich noch Lehrer. Und so hat es sich weiterentwickelt — jedes Mal, wenn ich Schulferien hatte, war ich vom 1. Tag an unterwegs. So wurde die Sache größer und es kam dann zu STELP. Mittlerweile sind wir in 12 Ländern auf 4 Kontinenten unterwegs, unterstützen z. B. die Kinder in Jemen, die ansonsten verhungern würden, wir nehmen Kinder von der Straße — Mädchen, die sonst in Bordelle verkauft wären. Und jetzt sind wir in der Ukraine unterwegs.

— **Kannst Du mehr über Euren Einsatz in der Ukraine erzählen? Was ist das Krasseste, was Du erlebt hast?**

— Es sind gerade 24 Stunden seit dem 1. Angriff auf die Ukraine vergangen

und wir standen schon mit den ersten 2 LKWs voller humanitärer Hilfe an der polnisch-ukrainischen Grenze. Das Bild, was wir da gesehen haben, hat sich so stark in mein Gedächtnis eingeprägt, dass ich es nie vergessen werde. Tausende von Frauen, die in der Schlange standen, um das Land zu verlassen — Babies auf dem Arm, größere Kinder fest an der Hand. Dabei hatten die Frauen meistens nur paar Taschen. Wenige Hunderte Meter weiter verschlimmerte sich das Bild: Ich habe Väter gesehen, die sich von ihren Kindern verabschiedet haben — wahrscheinlich für immer, denn sie wussten nicht, wann und ob sie ihre Kinder wieder sehen werden. Und als ich schon dachte, ich hätte schon alles gesehen und es kann nicht schlimmer werden, kamen wir in der Ostukraine an. Solche Grausamkeit der zivilen Bevölkerung gegenüber habe ich in 6 Jahren meiner Arbeit noch nie gesehen: Abgetrennte Gliedmaßen, Kinder,

die gerade von einer Bombe getroffen wurden, LKWs voller Leichen... Ich war in Beirut in der Nacht der Explosion — es war die schlimmste Nacht meines Lebens. Aber der schlimmste Einsatz, den ich bis jetzt erleben durfte, war tatsächlich in der Ukraine.

— **Leider ist unsere Welt so, dass die Hilfe an ganz vielen Orten dieser Welt dringend benötigt wird. Was machst du als nächstes? Wie schaffst ihr es aktuell die Projekte zu parallelisieren.**

— Aktuell geht die volle Konzentration auf die Ukraine, was auch gut ist, denn den Menschen dort geht es schlecht. Aber die anderen Projekte sind natürlich nicht weg und das parallel zu managen ist tatsächlich ein großes Problem, weil unsere Kapazität einfach nicht eingepflanzt war. Wir haben natürlich einen Jahresplan gemacht und dann kam

plötzlich der Krieg, der unglaublich viele Ressourcen in Anspruch genommen hat. Dazu kommt, dass viele Spenden, die jetzt reinkommen, mit dem Verwendungszweck Ukraine reinkommen. Ich sehe ein Problem, mit dem wir in näherer Zukunft konfrontiert sein werden, dass viele Unternehmen, die dauerhaft spenden, ihr Budget für die nächsten 2-3 Jahre jetzt bereits an die Ukraine gespendet haben und in dem besagten Zeitraum in der Zukunft wahrscheinlich nichts weiter spenden werden.

— **Heißt das, dass ihr de facto den „nächsten Schritt“ nicht wirklich planen könnt?**

— Wie gesagt, machen wir alles parallel, aber die anderen Projekte wurden aufgrund der Dringlichkeit in der Ukraine etwas zurückgefahren. Man muss aber auch sagen, dass wir dort eine bestehende Struktur haben. Im Gegensatz dazu kam der Krieg in der Ukraine plötzlich und mit ganz anderen Herausforderungen. Wo bekommen wir die Spenden für das Essen her? Wie können wir Menschen evakuieren? Wie lösen wir die Logistik? Mittlerweile haben wir auch in der Ukraine eine gute Struktur aufgebaut, aber es ist nach wie vor sehr dynamisch. An einer Woche fehlen die Lebensmittel, an der anderen wird eine neue Stadt angegriffen, Menschen müssen fliehen und dann braucht man Schlafsäcke und Isomatten.

— **Was ist deine Botschaft an Menschen in Deutschland?**

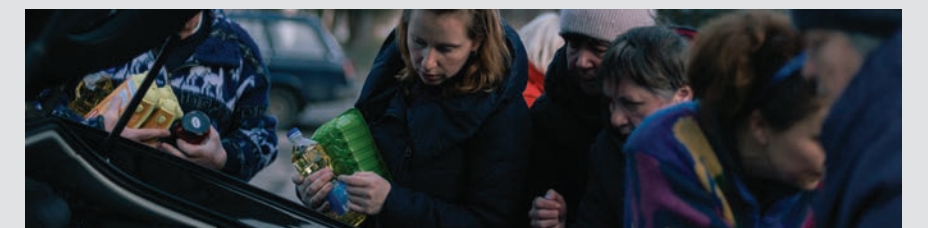
— Es gibt sehr viele Helden in der Ukraine, die ihr Land verteidigen, Helden in Belarus, die Eisenbahnschienen sprengen, weil sie diesen Krieg nicht unterstützen und all das nicht wollen. Aber ich kann es nicht ertragen, dass man nur zwischen Held und Feigling

unterscheidet und dazwischen existiert nichts. Es gibt sehr viele Menschen dazwischen, die keine Helden, aber auch keine Feiglinge sind. Und wenn eine Mutter mit drei Kindern zu mir sagt, dass sie nicht fliehen will, weil sie und ihre Kinder dann jahrelang als Vaterschaftsverräter gelten, heiße ich das nicht gut. Die Menschen, die ein Kriegsgebiet verlassen möchten — weil sie krank oder verwundet sind, oder es einfach möchten, weil sie den Krieg nicht ertragen, sollten ohne Vorurteile fliehen können. Wir müssen teilweise Menschen überreden.

— **Ich gebe zu, es ist eine recht philosophische Frage, aber worin besteht für dich der Sinn des Ganzen, des Lebens?**

— Mich beschäftigt diese maßlose Ungerechtigkeit, die ab der Geburt passiert. Es ist nicht so, dass man vor seiner Geburt einen Test besteht: 80 Punkte — du kommst in Stuttgart auf die Welt, 10 Punkte — du kommst in Jemen auf die Welt. Ich habe nichts dafür getan, es war ein purer Zufall, ein Glück, dass ich im Schwarzwald auf die Welt gekommen bin. Und ich finde, dass das Einzige, was diese Ungerechtigkeit rechtfertigt, ist, dass die Leute, die mehr Glück hatten, sich um die Leute kümmern, die weniger Glück in diesem Leben hatten. Das ist für mich der einzige Sinn, den ich sehe, und wenn man dieses Glück hat und nichts tut, dann hat man den Sinn des Lebens verfehlt ■

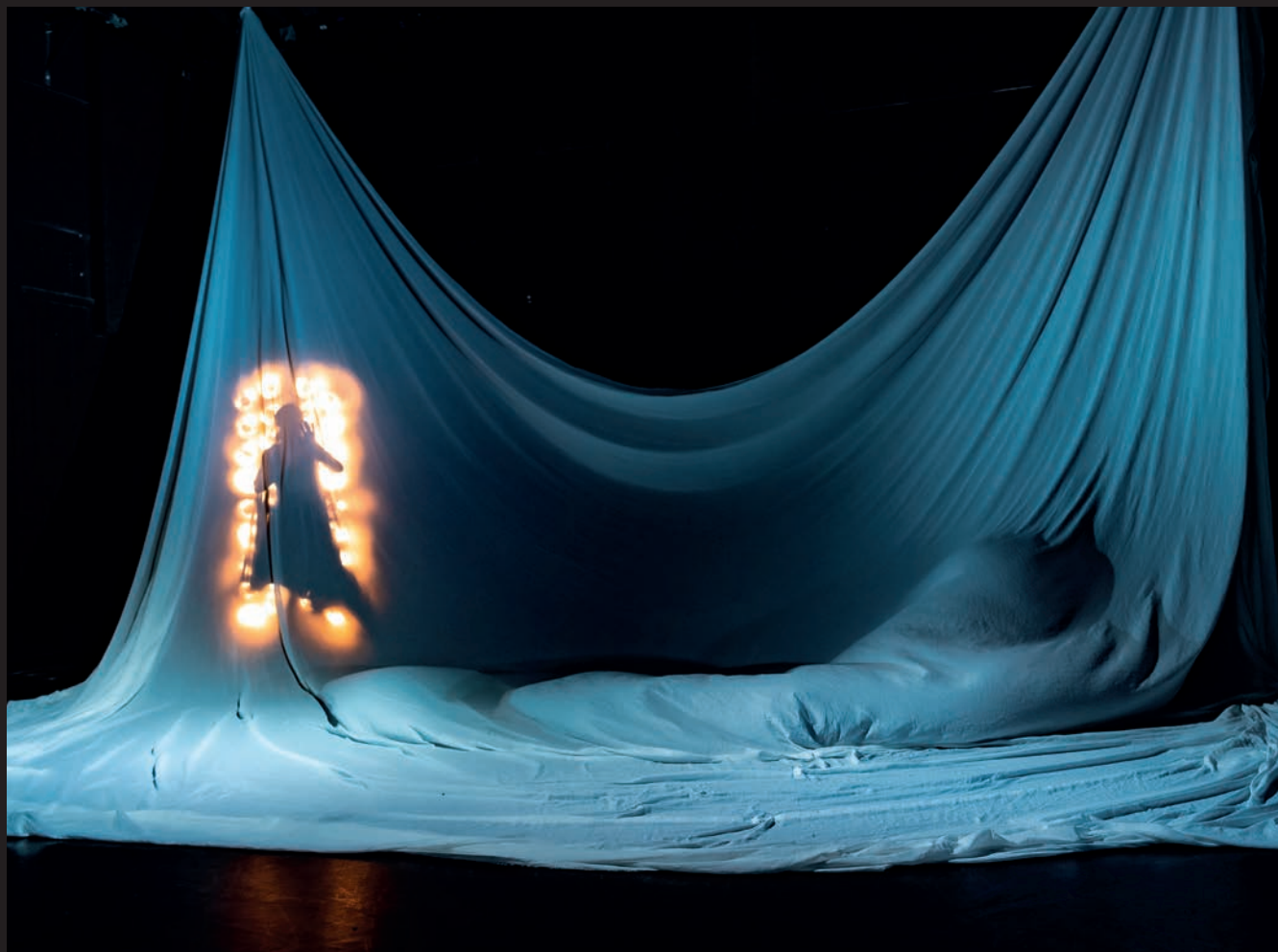

InterAKT та Вікторія Вітренко

Авторка: Олена Сабліна

Фото: Олівер Рьокле

Я знаходжуся у темній залі, наповненій димом. На сцені — дві жінки, два обличчя однієї сутності. Біла хмара з тканини на сцені поступово стає жовто-блакитною. Одна з актрис дублює спів своєї партнерки сурдоперекладом. Рвучке сопрано іншої оглушає та вводить у транс. Це — Вікторія Вітренко, співачка та диригентка.

Родом із Новограда-Волинського, отримавши класичну музикальну освіту в Україні, а згодом у Німеччині, вона вже дев'ять років працює у Штутгарті. Вікторія активно гастролює по всій Європі, але це не завадило їй створити InterAKT — об'єднання молодих митців з різних сфер аудіовізуального мистецтва, яким є цю сказати. Кожним своїм проєктом InterAKT має на меті небанально висловитися щодо актуальних питань сучасного суспільства. Деякі

з них вже давно набили всім оскому — пандемія, свобода слова, роль сучасної особистості в політиці та цифровому просторі, інклюзивність, техногенна еволюція людини. Неможливо оминути увагою й війну в Україні. Саме ця тема — одна з ключових на прем'єрі інклюзивного спектаклю VOX EX NINHO — голос людини у трьох контекстах: фізичному (голос як фізіологічне явище), соціальному (як знаряддя комунікації) та політичному (як інструмент впливу).

З дня заснування у 2017 ядро InterAKT незмінне — це театральна режисерка Ясмін Шедлер, музикантка Вікторія Вітренко, яка є одночасно продюсеркою та ідейною натхненницею об'єднання, та її колега Марія Калеснікова. Саме ця жінка відіграє особливу роль у творчості InterAKT: у 2020 Марія встала на барикади мінських протестів проти фальсифікації виборів у Білорусі, і наразі знаходиться в Гомельській жіночій колонії, несправедливо відбуваючи одинадцятирічний термін покарання. Ця історія знайшла відбиття в медіаперформансі поVOICE-поBODY, в якому команда маніфестує силу голосу особистості в політичному процесі та закликає звільнити Марію.

У 2020 увесь світ страждав через COVID-19. Саме тоді, під час жорсткого локдауну в Німеччині, з'явився концерт Kunst auf Rädern. Вікторія та музиканти пересувалися Баден-Вюртембергом в невеличкому фургоні та виступали у крихітних селищах, в яких навіть в доковідні часи жителів не балували розвагами. Деякі німці слідували машинами за фургоном, насолоджуюсь кожним концертом. Поєднання електронної музики та поезії допомагало людям, пригніченим довгостроковою ізоляцією. Саме активістка InterAKT як диригентка Штутгартського філармонічного оркестру донесла до глядачів суть цієї героїні — тривожність та суперечність, але й щирі віру в неминучий щасливий фінал.

Натомість застрашлива перспектива зовсім нещасливого фіналу постає в AFAIK 143 OTON IDK — As Far As I Know I love You On The Other Hand I Don't Know. Ці скорочення для електронного спілкування формують сьогодиншній принцип кохання в інтернет-просторі. Що є любов в сучасному цифровому світі? Чи це почуття до реальної людини або ж до телефону у нашій кишені? Троеартистів на сцені — співачка, барабанщик та акторка — намагаються пробити уявний

екран смартфона, щоб дістатися сутності людини, яка незмінно прагне щирих почуттів.

Мультимедіаконцерт Die Neue Renaissance ставить інше, більш глобальне питання диджиталізації — коли людину повністю замінять роботи або вона сама перетвориться на роботу? Вчені кажуть, що, починаючи з середини 20-го сторіччя, кожні 13 років трапляється повна якісна трансформація автоматизованого середовища навколо нас. Але в останні кілька років цей період звузився, і кожного року людство відкриває принципово новий техногенний світ.

У найближчих планах Вікторії — серія невеликих перформансів із наркозалежними у головних ролях. Це спроба допомогти залежним самовиразитися та розповісти свої історії, а також показати соціуму людське обличчя проблеми наркотиків.

До речі, InterAKT часто привозить свої вистави в Україну. Зі слів мисткині, наразі українська молодь є однією з найвідкритіших у Європі до сприйняття сучасного мистецтва. Тож, будемо чекати команду InterAKT в Україні після перемоги ■

InterAKT & Viktoria Vitrenko

Aus dem Ukrainischen von Ilona Gerlach
Foto: Oliver Röckle

Ich befinde mich in einer dunklen Halle voller Rauch. Auf der Bühne sehe ich zwei Frauen, zwei Gesichter einer Essenz. Eine weiße Stoffwolke auf der Bühne verfärbt sich allmählich gelb-blau. Eine der Schauspielerinnen synchronisiert den Gesang ihrer Partnerin in Gebärdensprache. Der ruckartige Sopran der Anderen betäubt und versetzt in Trance. Das ist Viktoria Vitrenko, Sängerin und Dirigentin.

Geboren in Novohrad-Volynskyi erhielt sie ihre klassische Musikausbildung in der Ukraine und später in Deutschland. Bereits seit 9 Jahren arbeitet Viktoria in Stuttgart und tourt aktiv durch Europa. Nichtsdestotrotz hat sie auch Zeit gefunden InterAKT zu gründen – eine Vereinigung junger Künstler aus verschiedenen Bereichen der audiovisuellen Kunst, die etwas zu sagen haben. Jedes der InterAKT-Projekte zielt darauf ab, über aktuelle Fragen der modernen Gesellschaft auf eine unkonventionelle Weise zu sprechen. Einige von ihnen schmerzen schon länger – Pandemie, Meinungsfreiheit, die Rolle des modernen Individuums in der Politik und im digitalen Raum, Inklusivität, menschengemachte Evolution. Es ist aber auch unmöglich, den Krieg in der Ukraine zu ignorieren. Dieser ist eines der Schlüsselthemen bei der Premiere des inklusiven Stücks VOX EX NIHILO – die menschliche Stimme in drei Kontexten: dem physischen Kontext (Stimme als physiologisches Phänomen), dem sozialen (als Kommunikationsmittel) und dem politischen (als Instrument der Einflussnahme).

Seit der Gründung im Jahr 2017 ist das Kernteam von InterAKT dasselbe geblieben – es ist die Theaterregisseurin Yasmin Schedler, Musikerin Victoria Vitrenko, die sowohl als Produzentin als auch als kreative Inspirationsquelle des Vereins fungiert, und ihre Kollegin Maria Kalesnikava. Genau diese Frau spielt eine besondere Rolle bei der Arbeit von InterAKT: 2020 ging Maria während der Minsker Proteste gegen den Wahlbetrug auf die Barrikaden und sitzt derzeit in der Frauenkolonie

in Gomel eine unrechtmäßig verhängte Strafe von 11 Jahren ab. Ihre Geschichte spiegelt sich in der medialen Performance unter dem Namen noVOICE-noBODY wider, in der das Team die Macht der einzelnen Stimme im politischen Prozess manifestiert und die Freilassung von Maria fordert.

Im Jahr 2020 litt die ganze Welt unter COVID-19. Damals, während eines harten Lockdowns in Deutschland, erschien das Konzert „Kunst auf Rädern“. Viktoria und die Musiker reisten in einem kleinen Van durch Baden-Württemberg und traten in winzigen Dörfern auf, deren Bewohner von Unterhaltungsprogrammen selbst in Zeiten vor der Pandemie nicht verwöhnt wurden. Einige Menschen sind dem Van mit dem eigenen Auto gefolgt, und haben jedes Konzert genossen. Die Kombination aus elektronischer Musik und Poesie hat Menschen geholfen, die durch die lange Isolation nicht in der besten Stimmung waren.

„Geste der Verkörperung der offenen Wunde Stuttgarts“ – so nennt Viktoria die grandiose Vorstellung „Motor City Super Stuttgart“ von Schorsch Kamerun aus 2019.

#всебудегельблау

gel[:b]lau, #24

/18-19/

Die Dauerbaustelle Stuttgart21 im Herzen der Stadt weckt bei vielen Einwohnern ausschließlich negative Emotionen. Die groteske Mischung aus Theateraufführung, Vergnügungspark und Rockoper lässt uns die Baugrube als vollwertige Hauptfigur wahrnehmen. Es war die InterAKT-Aktivistin und Dirigentin der Stuttgarter Philharmoniker, die dem Publikum die Essenz dieser Figur vermittelte – Unruhe und Kontroversen, aber auch den Glauben an das unvermeidliche Happy End.

Die beängstigende Perspektive eines ganz anderen Ausgangs der Geschichte taucht in „AFAIK 143 OTOH IDK – As Far As I Know I Love You On The Other Hand I Don't Know“ auf. Diese Abkürzungen für digitale Kommunikation formen heutige Prinzipien für die Liebe in dem World Wide Web. Was ist denn die Liebe in der heutigen digitalen Welt? Ist es ein Gefühl für eine reale Person oder ein Telefon in unserer Tasche? Drei Künstler auf der Bühne – ein Sänger, ein Schlagzeuger und eine Schauspielerin – versuchen, den imaginären Bildschirm eines Smartphones zu durchbrechen, um zum Wesen einer Person zu gelangen, die immer aufrichtige Gefühle sucht.

Das Multimedia-Konzert „Die Neue Renaissance“ wirft eine weitere, globalere Frage der Digitalisierung auf: Wann wird der Mensch vollständig durch die Roboter ersetzt oder wird er selbst zu einem? Laut einigen Wissenschaftlern wird ein Lebensbereich jede 13 Jahre vollständig und qualitativ hochwertig automatisiert. Aber in den letzten Jahren geht der Trend in die Verkürzung diesen Zeitraums und jährlich entdeckt die Menschheit komplett neue technologische Räume.

In der nahen Zukunft plant Viktoria eine Reihe kleineren Performances mit Drogenabhängigen in den Hauptrollen. Auf diese Weise sollen die Süchtigen sich ausdrücken, ihre Geschichten erzählen und so der Gesellschaft das menschliche Gesicht des Drogenproblems zeigen.

Übrigens bringt InterAKT seine Stücke regelmäßig in die Ukraine und laut der Künstlerin ist die ukrainische Jugend derzeit eine der offensten in Europa, was moderne Kunstformen betrifft. Also, erwarten wir das InterAKT-Team in der Ukraine wieder, nach dem Sieg

Люди для людей: медична опіка для постраждалих від війни

Повну версію статті
читайте на нашому блозі:
www.gelblau.net/blog

З перших днів Станіслав Оницук — підприємець, директор клініки пластичної хірургії та косметології заснував „Перший хірургічний добровольчий шпиталь“. Тут медики безкоштовно допомагають лікувати й оперувати людей, які постраждали внаслідок війни в Україні.

Rostyslava
Martyniuk

До війни

Косметологічну клініку започаткував ще у 2014 році. Спочатку вона була крихітною — один кабінет, в якому приймав косметолог-дерматолог. Але за кілька років кабінетів вже стало більше. Незадовго до початку повномасштабної війни ми отримали грант, мета якого — допомога в розширенні малого та середнього бізнесу. Відтак, я мав можливість консультуватися з експертом грантової програми SES, який приїхав до Івано-Франківська на місяць. Результатом насиченої роботи стала стратегія розвитку клініки пластичної хірургії на 5 років. Особливістю закладу мала стати європейська якість та українські ціни.

В кінці листопада минулого року ми відкрилися у маленькому містечку неподалік Франківська. Лікарня повністю відповідала всім німецьким стандартам щодо хірургічного відділення, структури палат, обладнання тощо. Адже з самого початку була орієнтована на європейський ринок.

Приймати важливі рішення

24 лютого вся Україна прокинулася в диму, а в Івано-Франківську бомбили аеропорт, чорний дим було видно, напевне, з кожного куточка міста. В мене були змішані відчуття: з одного боку, досить сильна інформаційна обізнаність, а з іншого — складно було повірити, що це все ж таки сталося, та в голові не вкладалося, що в Україні війна.

Пам'ятаю, сказав підлеглим не виходити на роботу, прийшов у порожню клініку, щоб забрати важливі документи. Тоді ж вирішив, що нехай клініка є косметологічного напрямку, але ми маємо хірургічну базу й поліклінічне відділення та можемо допомагати людям, які постраждали від війни. Мене дуже мотивувала думка, що перепрофілювавши заклад, пізніше, коли ми переможемо у цій війні, відчуватиму, що в цьому є і мій вклад. Тоді не думав про те, чи важко буде, не розумів чи вдасться зібрати колектив волонтерів, чи вистачить обладнання, фінансів, це рішення було миттєвим, та я жодного дня не пошкодував про нього.

Foto: Taras Maistryshyn

„Людський“ проєкт

Перше, що зробив — написав у соцмережі пост про створення ініціативи „Перший добровольчий хірургічний шпиталь“, а тому життєво необхідними були саме люди: хірурги, травматологи, анестезіологи, медсестри, координатори, водії тощо. Зібрати професійну команду було, напевне, моїм найважливішим і найскладнішим завданням, я дуже хвилювався чи вдасться. Те, з яким бажанням всі приступили до реалізації, показало мені, наскільки на часі є проєкт.

Над хірургічним шпиталем сьогодні працюють як місцеві, так і внутрішні переселенці. Це були неймовірні відчуття, коли в перші дні мені дзвонили люди й самі просилися в проєкт, я одразу ж питав чи знали вони, що це волонтерство, і що ми не мали фінансування. Але вони відповідали, що в Україні війна і вони хочуть пожертвувати своїм часом, вмінням, досвідом, бо в цьому і є їхня громадянська позиція.

Хочу сказати, що цей проєкт із самого початку був дуже „людським“ — тут працюють люди для людей, ми до кожного випадку намагаємося підійти по-різному та в залежності від ситуації.

Як організований процес

За час існування проєкту нашими послугами скористалися близько 400 людей, з них 40 — ті, які потребували спеціалізованої хірургічної, ортопедичної та травматологічної допомоги, наприклад, оперування мінно-вибухових травм чи вогнепальних поранень. Решта звернень — обробка ран, психологічні травми, загоєння хронічних захворювань від стресу. Якщо не можемо допомогти — скеровуємо до вузькопрофільних спеціалістів, оскільки маємо домовленості з іншими клініками, які погодилися лікувати безкоштовно.

Також, ми змогли домовитися з громадськими організаціями, які постачають нам медикаменти. Пацієнти знаходять нас через волонтерів на вокзалі в Івано-Франківську або через соціальні мережі.

Те, що надихає

Цей проєкт просто неймовірний, щодня надихаюсь і відчуваю як сильно ми потрібні. Бачу вдячні очі людей, яким ми допомагаємо і бачу як наші волонтери „горять“ тим, чим займаються. Кожен день в мене нові приводи для гордості. Пам'ятаю, на самому початку ми потребували життєво необхідний набір хірургічних інструментів, який коштує 1500 доларів, але жодного бюджету у нас не було. Я просто перетелефонував до продавця, пояснив ситуацію і він сказав мені, що відправить набір безкоштовно. „Дякую“ буде достатньо“ — відповів. Це було неймовірно, ніхто навіть не сподівався на подібне.

Нещодавно з нами зв'язалася організація „Лікарі без кордонів“. Вони допомогли нам з пальним для водіїв та забезпечили ліками, які складно дістати навіть й у невоєнний час, як, наприклад, з гормональними препаратами чи анестезійними. Організація допомогла також з орендою приміщення, оскільки нам в певний момент стало „тісно“ у клініці. Зараз ми спільно з ними організовуємо виїзні програми — лікарі-волонтери приїжджають у різні міста або притулки та надають медичну допомогу постраждалим від війни. Частина лікарів-іноземців прибула до нас через „Лікарів без кордонів“, частина просто побачила моє оголошення. Ми мали досвід співпраці з медиками з Чехії, Норвегії, Японії та Франції. Якось я запитав: „Як часто вони планують до нас приїжджати?“, на що вони відповіли: „Доки не зникне потреба в нашій допомозі“.

Von Menschen für Menschen: Medizinische Versorgung für die Kriegsoffer

Aus dem Ukrainischen von Ilona Gerlach

Stanislav Onyschuk, Unternehmer und Leiter der Klinik für Plastische Chirurgie und Kosmetologie gründete direkt zu Beginn des offenen Angriffskriegs Russlands auf die Ukraine das erste ehrenamtliche Krankenhaus für chirurgische Eingriffe. Hier behandeln und operieren die Ärzte kostenlos die Menschen in der Ukraine, die vom Krieg betroffen sind. Stanislav erzählte Gel[:b]lau, wie es dazu kam und wie er die Zukunft der Klinik sieht.

Vor dem Krieg

2014 wurde eine Klinik gegründet, die zu Beginn sehr winzig war — nur ein Büro, in dem ein Kosmetologe / Dermatologe seine Sprechstunde gab. Einige Jahre später wurden daraus bereits drei Zimmer. Nur wenige Monate vor dem Angriff haben wir eine Förderung für KMU bekommen und so hatte ich die Möglichkeit, den Experten des SES-Förderprogramms, zu Rate zu ziehen, der für einen Monat nach Iwano-Frankiwsk kam. Als Ergebnis unserer intensiven Zusammenarbeit kam eine Strategie für die Klinik für plastische Chirurgie heraus, welche europäische Qualität und ukrainische Preise in ihrem USP vereinte. Ende November 2021 wurde die Eröffnung in einer Ortschaft in der Nähe von Iwano-Frankiwsk gefeiert. Die Klinik hat alle deutschen Standards erfüllt — Aufbau der Chirurgie-Station, Struktur der Patientenzimmer, Ausstattung etc. Schließlich konzentrierte man sich von Anfang an auf den europäischen Markt.

Wichtige Entscheidungen

Am 24. Februar wachte die ganze Ukraine im Rauch auf. In Iwano-Frankiwsk wurde der Flughafen bombardiert und der schwarze Rauch war wahrscheinlich aus jeder Ecke der Stadt zu sehen. Ich hatte gemischte Gefühle: Einerseits war ich die letzten Tage und Wochen durchaus im Bilde, was passieren könnte, andererseits war es kaum zu glauben, dass es tatsächlich passiert. Der Gedanke, dass der Krieg nun da — in der Ukraine — stattfindet, wollte sich in meinem Kopf nicht legen. Ein weiterer Gedanke zwang mich darüber nachzudenken, wie ich meine Familie schützen kann, sie an einen sicheren Ort bringen. Ich erinnere mich, wie ich meinen Mitarbeitenden sagte, nicht zur Arbeit zu kommen, und bin selbst in die leere Klinik, um wichtige Dokumente abzuholen. Und da habe ich gedacht: Die Klinik hat zwar eine kosmetische Ausstattung, aber wir haben eine chirurgische Basis, auch eine Ambulanz — so können wir den Menschen helfen, die vom Krieg getroffen sind.

Die Idee der Umprofilierung der Klinik hat mich beflügelt. Wenn ich mich später, nach dem Sieg, daran erinnern werde, will ich glauben, dass ich so meinen Beitrag geleistet habe. Damals habe ich nicht darüber nachgedacht, ob es schwierig sein würde, ob ich genug Ärzte und Krankenschwestern als Freiwillige gewinnen kann, ob es genug Finanzierung und Instrumente gibt. Die Entscheidung kam augenblicklich und ich habe sie nie bereut.

„Menschliches“ Projekt

Das Erste, was ich getan habe, war einen Beitrag in Social Media zu veröffentlichen, dass eine Initiative „1. ehrenamtliches Krankenhaus für chirurgische Eingriffe“ gegründet wird und dass wir

händeringend nach folgenden Berufen suchen: Chirurgen, Anästhesisten, Krankenschwestern, Koordinatoren, Fahrern etc. Ein professionelles Team zusammenzustellen war wahrscheinlich meine wichtigste und schwierigste Aufgabe und ich war sehr besorgt, ob es mir gelingen würde. Das Elan mit dem alle Beteiligten an die Umsetzung rangegangen sind, zeigte mir nur, wie wichtig das Projekt für diese Zeit war.

Heute arbeiten sowohl Einheimische als auch Binnenflüchtlinge im Krankenhaus. Es war ein unglaubliches Gefühl, als mich Leute in den ersten Tagen anriefen und Interesse an der Mitarbeit bekundeten. Ich fragte sofort, ob sie wussten, dass es sich um ein Ehrenamt handelt und wir keine Finanzierung haben. Aber sie antworteten, dass es einen Krieg in der Ukraine gibt und sie ihre Zeit, Fähigkeiten und Erfahrung opfern wollen, weil es ihre bürgerliche Position ist. Dieses Projekt war von Anfang an sehr menschlich — hier arbeiten die Menschen für die Menschen. Wir versuchen, jeden Fall individuell, je nach Situation anzugehen. Wir hören den Kriegsoffern zu und versuchen zu helfen, so gut wir können.

Organisierter Prozess

Seit der Gründung wurden unsere Dienstleistungen von etwa 400 Personen in Anspruch genommen, davon von 40, die spezialisierte chirurgische, orthopädische und traumatische Versorgung benötigten, wie z. B. durch die Minen- und Schusswunden. Der Rest der Fälle — Behandlung von Wunden, psychische Traumata, Verschlimmerung chronischer Erkrankungen durch den Stress. Wenn wir nicht selbst helfen können, verweisen wir auf Spezialisten, da wir Vereinbarungen mit anderen Kliniken haben, die sich bereit erklärt haben, ebenfalls kostenlos zu behandeln. Außerdem konnten wir NGOs engagieren, die uns mit Medikamenten beliefern. Patienten finden uns durch ehrenamtliche Helfer am Bahnhof in Iwano-Frankiwsk oder über soziale Netzwerke.

Das, was inspiriert

Dieses Projekt ist einfach unglaublich. Ich bin jeden Tag aufs Neue inspiriert und spüre, wie sehr wir gebraucht werden. Ich sehe die dankbaren Augen der Menschen, denen wir helfen, und ich sehe, wie unsere Freiwilligen dafür „brennen“, was sie tun. Jeden Tag habe ich neue Gründe, stolz zu sein. Ich erinnere mich z. B., dass wir am Anfang einen lebenswichtigen Satz chirurgischer Instrumente brauchten, der 1.500 Dollar kostete, aber wir hatten kein Budget. Ich habe den Verkäufer angerufen, die Situation geschildert und er hat mir gesagt, dass er das Set kostenlos zusenden würde. „Ein Danke wird reichen“, sagte er. Es war unglaublich, niemand hatte das erwartet oder nur darauf gehofft.

„Ärzte ohne Grenzen“ haben uns ebenfalls kürzlich kontaktiert. Sie halfen uns mit Sprit und stellten Medikamente zur Verfügung, die selbst in der friedlichen Zeit schwer zu beschaffen sind, darunter Hormonpräparate oder Anästhetika. Die Organisation half uns auch bei der Anmietung der Räumlichkeiten, da wir irgendwann in der Klinik „überfüllt“ wurden. Jetzt organisieren wir mit ihnen auswärtige Aktionen – freiwillige Ärzte gehen in verschiedene Städte oder besuchen Notunterkünfte und versorgen vor Ort die vom Krieg betroffenen Menschen medizinisch. Einige ausländische Ärzte kamen über „Ärzte ohne Grenzen“ zu uns. Wir haben Erfahrung in der Zusammenarbeit mit Ärzten aus der Tschechischen Republik, Norwegen, Japan und Frankreich. Ich fragte einmal: „Wie oft planen sie [die Ärzte], zu uns zu kommen?“ Darauf kam die Antwort: „Bis der Bedarf an ihrer Arbeit verschwindet“

«...щоб не плакати, я Волонтерю».

Ми зустрілися 26 лютого, коли бомби падали, а кортизол підіймався. Більшість людей я бачила вперше, попри те, що вже кілька років живу у Дрездені. За столом сиділи логісти, перекладачі, лікарі, журналісти, економісти, мед-брат та священник. Нас, чужих людей, об'єднували, не рахуючи стола, дві речі: війна та стійке бажання допомогти. Сім годин дискусій, піца з чаєм й наш ентузіазм дали перші плоди. Так народилася ініціатива „Український координаційний центр“, яка в Дрездені поселила понад 1000 вимушених переселенців, відправила 93 тони гуманітарної допомоги, проводила та проводить регулярно акції солідарності з Україною й займається культурними та інтеграційними проектами. Ініціатива, яку ми ніжно називаємо „донькою“ неприбуткової організації „Plattform Dresden e. V.“ та Української греко-католицької парафії Архистратига Михаїла, доросла до самостійного, повноцінного проекту.

Коли я нарешті видихнула і вперше за місяць виспалася, вимкнула телефон й ввімкнула мозок. Згадала себе в перші дні в Німеччині й сіла прописувати окремі діяльності, які сьогодні успішно втілені в життя: жіночий клуб з крутими практичними темами від медицини до пошуку роботи, заняття з арттерапії, орієнтаційні курси німецької, воркшопи з малювання для дітей та зустрічі для матерів з дітлахами.

Я так і не повернулася до „нормального“ життя. У мене, як і в мільйонів інших українців, украли весну. Я її просто не пам'ятаю. Усе, що я роблю — це маленька компенсація за те, що я не „там“. Логіка підказує, що не завжди „там“ ефективніше, ніж „тут“. Але в реаліях війни важко говорити про ефективність і логіку. „Щоб не плакати, я сміялась“ — у Лесі, „щоб не плакати, я волонтеру“ — у мене. *Таня Іванченко, керівниця Plattform Dresden e. V.*

«...Um nicht zu weinen, helfe ich ehrenamtlich».

Wir trafen uns am 26. Februar, als Bomben fielen und Cortisolspiegel stieg. Die meisten Menschen habe ich zum ersten Mal gesehen, obwohl ich seit mehreren Jahren in Dresden lebe. Am Tisch saßen Logistiker, Dolmetscher, Ärzte, Journalisten, BWLer, eine Krankenschwester und ein Priester. Uns, Fremde, verbanden — außer dem Tisch — zwei Dinge: der Krieg und der starke Wille zu helfen. Sieben Stunden Diskussionen, Pizza mit Tee und unsere Begeisterung zahlten sich aus. So entstand die Initiative „Ukrainisches Koordinationszentrum“, die mehr als 1.000 Geflüchtete in Dresden untergebracht und 93 Tonnen humanitäre Hilfe in die Ukraine geschickt hat, die regelmäßig Solidaritätsaktionen mit der Ukraine durchführt und sich in Kultur- und Integrationsprojekten engagiert. Die Initiative, die liebevoll als „Tochter“ des gemeinnützigen Vereins „Plattform Dresden e. V.“ und der Ukrainisch-griechisch-katholischen Pfarrei des Erzengels Michael genannt wird, ist zu einem eigenständigen vollwertigen Projekt herangewachsen.

Als ich endlich durchatmen konnte und zum ersten Mal seit einem Monat ausschließte, schaltete ich das Telefon aus und dafür mein Hirn ein. Ich erinnerte mich an meine ersten Tage in Deutschland und setzte mich, um bestimmte Aktivitäten aufzuschreiben, die heute erfolgreich umgesetzt werden, z. B.: ein Frauenclub mit coolen Tipps — vom Gesundheitswesen bis hin zur Jobsuche, Kunsttherapie- und Deutschorientierungskurse, Zeichenworkshops und Treffen für Mütter mit Kindern.

So etwas wie „ein normales Leben“ existiert für mich nicht mehr. Wie die Millionen anderer Ukrainer:innen wurde ich des Frühlings beraubt. Ich erinnere mich einfach nicht an ihn, und alles was ich tue ist eine kleine Entschädigung dafür, dass ich nicht „dort“ bin. Im Kopf verstehe ich natürlich, dass „dort“ nicht immer effektiver ist, als „hier“. Aber in der Kriegsrealität ist es schwierig, immer rational zu denken. „Um nicht zu weinen, habe ich gelacht“ — so schrieb Lesya Ukrainka in einem ihrer Gedichte. Meine Version lautet: „Um nicht zu weinen, helfe ich ehrenamtlich“ ■ *Tanya Ivanchenko, Vorsitzende Plattform Dresden e. V.*

Aus dem Ukrainischen von Ilona Gerlach

Підтримати нас можна добрими словами, вільними руками і жертвами.

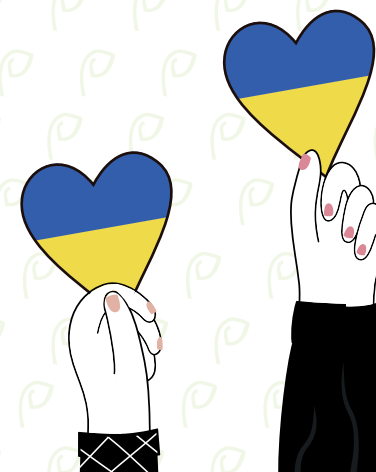
lattform
Dresden e V

Ukrainisches
Koordinationszentrum
Dresden

Sie können uns mit freundlichen Worten, freien Händen und Spenden unterstützen.

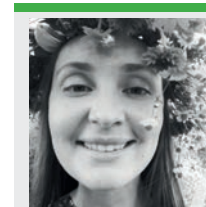

Fotocredits:

Instagram tetyana.lux

Колись війні подякую за людей. Велика підтримка з маленьких містечок.

„Чим допомогти?“ — питали нашу сім'ю у перший день війни. Колеги, сусіди, друзі, знайомі з різних країн — кожен прагнув допомогти українцям, постраждалим від російської навали. В той день я й сама не знала, чим допомогти та як зарадити. Хотілося моральної підтримки, розуміння, що ти не наодинці із бідою. В одному з місцевих мультинаціональних емігрантських чатів миттєво створили „Групу підтримки українців“ і почали пропонувати різноманітну допомогу від грошей до зустрічі новоприбулих. Так почалося моє усвідомлення, що зі мною — люди, що світ — з українцями.

Victoria
Zagorodnikh

Протягом наступних днів і тижнів ми відчули таку шалену підтримку зусібіч, що, здається, досі не усвідомили її масштаби. Взяти хоча б наше невеличке містечко Оберурзель, що біля Франкфурта. Здавалося, усі навколо стали рідними, адже кожен робив свій посильний внесок, щоб підтримати українців.

Щодня я була на зв'язку із сусідом німцем з верхнього поверху. Він детально розпитував про події дня в Україні, і потім публікував їх німецькою мовою у своїй фейсбук-групі, надаючи таким чином прекрасну інформаційну підтримку. В цей час його родичка у Фінляндії плела чудові жовто-сині шкарпетки, продаючи їх з аукціону і направляючи кошти на підтримку українців.

Така сама міцна підтримка чекала мене на роботі. Польська колега миттєво зголосилася взяти на себе усі мої робочі справи (потому я буду все життя вдячна полякам за їхню допомогу), азербайджанські колеги ходили з нами на всі мітинги на підтримку України, а колега з Чорногорії запропонував поселити усіх моїх родичів і друзів, хто буде вимушений виїхати з України, у себе в будинку. Його літня мама швидко підготувала усе необхідне для прийому гостей. Це був дуже щедрий жест. Тоді ми ще не знали, скільки мільйонів людей лишиться просто неба і тільки молилися, щоб нашим родичам не довелося скористатися цією пропозицією.

Тим часом на Батьківщині точилися запеклі бої, а до Західної Європи почали прибувати перші біженці. У школах і церквах нашого містечка організували збір речей першої потреби для прибулих, а в місцевих аптеках нам робили максимальні знижки на кровоспинні та перев'язувальні матеріали, які ми закуповували на всі гроші. Коли турнікети скінчилися у німецьких онлайн-магазинах, їх почали передавати наші друзі з Голландії. Щоб доставити все це в Україну, хлопці з Польщі дали нам безкоштовно вантажівку. А коли дорогою в Україну посеред німецької траси вона зламалася, нам на допомогу миттєво прийшла Наталі Бедій, яка організувала рятівну операцію силами футбольної команди міста Ерфурт. Хлопці й вантаж доставили, й машину відремонтували.

Разом з тим у Франкфурті та навколишніх містечках почали створюватися різноманітні волонтерські осередки та ініціативи на підтримку України. Люди супроводжували новоприбулих, займалися перекладом їхніх документів, оформленням у різноманітних органах. Португальський культурний центр в Оберурзелі організував регулярні зустрічі для українців, в якому можна було поспілкуватися, отримати консультацію та відчувати трохи домашнього затишку. А одна сім'я просто запропонувала активістам свій садок із газоном для проведення пікніку для українців.

Своєю чергою Франкфуртський культурний осередок Massif Central надав приміщення та сприяв проведенню кількох благодійних українських заходів: Mama Ukraina, на якому наші мами пригощали домашнім борщем і пиріжками, та виставку-продаж виробів українських дизайнерів.

Мої латиські друзі організували професійну психологічну підтримку українцям від Латиської асоціації психотерапевтів. Разом із подругою з Риги ми провели кілька благодійних прямих ефірів в соцмережах, читаючи власні вірші, а зібрані гроші передавали мамам у Харкові та Херсоні. На подяку місцевим жителям за їхній теплий прийом і турботу українці провели суботник у Франкфурті та прибрали центральну вулицю міста. Це було чи не єдине, чим можна було віддячити.

Львівська волонтерка та очільниця фонду „Лемберг волонтери“ Світлана Нагорна, з якою нас звела доля, якось написала: „Колись війні подякую за людей!“ Щоранку, прокидаючись і поправляючи жовто-блакитний прапор на своєму балконі, подумки я роблю те саме — дякую людям, вірю в перемогу і мир на рідній землі.

Aus dem Ukrainischen von Ilona Gerlach

„Wie kann ich helfen?“ wurde unsere Familie am ersten Kriegstag gefragt. Kollegen, Nachbarn, Freunde, Bekannte aus verschiedenen Ländern – alle wollten, den von der russischen Invasion betroffenen Ukrainern helfen. An diesem Tag wusste ich aber selbst nicht, wie ich helfen konnte oder was ich raten würde. Das Einzige was ich wollte, war die emotionale Unterstützung, dass ich nicht alleine mit diesem Leid konfrontiert wurde.

Große Unterstützung von kleinen Städten.

In einem der lokalen multinationalen Emigranten-Chats gründete man sofort eine „Hilfegruppe für die Ukraine“ und fing an, die Hilfe auf verschiedenste Art und Weise anzubieten – von Geld bis hin zu den Treffen mit den Neuankömmlingen. So erkannte ich, dass Menschen an meiner Seite standen. An der Seite der Ukraine – die ganze Welt.

In den nächsten Tagen und Wochen haben wir so viel Unterstützung von allen Seiten gespürt, dass wir das Ausmaß heute noch nicht einschätzen können. Alleine unsere kleine Stand Oberursel in der Nähe von Frankfurt: Der Zusammenhalt fühlte sich an wie in einer Familie, weil jeder alles gegeben hatte, um die Ukrainer:innen zu unterstützen.

Täglich hatte ich Kontakt mit einem deutschen Nachbar aus dem obersten Stockwerk. Er erkundigte sich ausführlich über die Ereignisse des Tages in der Ukraine und postete diese dann auf Deutsch in seiner Facebook-Gruppe und leistete dadurch eine hervorragende Unterstützung an der Informationsfront. Zur gleichen Zeit strickte seine Verwandte in Finnland wunderschöne gelb-blaue Socken, verkaufte sie auf einer Auktion und spende Erlös an die Ukrainehilfe.

Die gleich starke Unterstützung erwartete mich bei der Arbeit. Eine polnische Kollegin erklärte sich sofort bereit, meine Tasks zu übernehmen (ich werde Polen mein ganzes Leben lang für ihre Hilfe dankbar sein), aserbaid-schanische Kollegen begleiteten uns zu allen Kundgebungen zur Unterstützung der Ukraine und ein Kollege aus Montenegro bot an, alle meine Verwandte und Freunde in seinem Haus unterzubringen, die gezwungen sein sollten, die Ukraine zu verlassen. Seine Mutter, Dame des fortgeschrittenen Alters, bereitete schnell alles Nötige für den Empfang vor. Es war eine sehr großzügige Geste. Damals wusste ich noch nicht, wie viele Millionen Menschen ihr Zuhause verlieren würden, und betete nur, dass meine Liebsten dieses Angebot nicht in Anspruch nehmen mussten.

In der Zwischenzeit wurde in der Heimat hart gekämpft und die ersten Flüchtlinge kamen in Westeuropa an. In den Schulen und Kirchen unserer Stadt haben wir eine Sammelstelle für die Sachspenden eingerichtet, um die Geflüchteten mit dem für den Alltag Nötigsten auszustatten. Die örtlichen Apotheken haben uns maximal mögliche Rabatte für die blutstillende Medikamente und Verbandsmaterial eingeräumt, die wir für das ganze verfügbare Geld eingekauft haben. Als die Tourniquets in den deutschen Online-Shops ausgegangen sind, haben unsere Freunde aus Holland welche geschickt. Um das alles in die

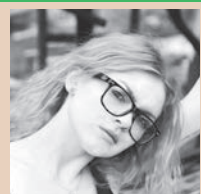
Ukraine zu transportieren, haben die Jungs aus Polen uns einen LKW kostenlos zur Verfügung gestellt. Und als dieser mitten auf der deutschen Autobahn liegen blieb, eilte Natalie Bedyi uns zur Hilfe und organisierte eine Rettungsaktion mit Hilfe einer Fußballmannschaft aus Erfurt. Die Jungs haben sowohl die Ladung geliefert, als auch den Wagen repariert.

Gleichzeitig begannen verschiedene ehrenamtlichen Zentren und Initiativen zur Unterstützung der Ukraine sich in Frankfurt und Umgebung zu etablieren. Die freiwilligen Helfer begleiteten die Neuankömmlinge, beschäftigten sich mit der Übersetzung ihrer Dokumente und der Anmeldung in verschiedenen Ämtern. Das Portugiesische Kulturzentrum in Oberursel organisierte regelmäßige Treffen für Ukrainer:innen, bei welchen die Letzteren die Möglichkeit hatten, sich auszutauschen, gegenseitig zu unterstützen und zumindest ein wenig wie zu Hause fühlen konnten. Eine Familie hat sogar einfach ihren Rasen für einen Picknick für die ukrainischen Flüchtlinge angeboten.

Das Frankfurter Kulturzentrum Massif Central stellte seine Räumlichkeiten zur Verfügung und ermöglichte somit einige ukrainische Wohltätigkeitsveranstaltungen, darunter: „Mama Ukraina“, bei der ukrainische Mütter mit hausgemachtem Borschtsch und Kuchen die Gäste verwöhnten, und eine Ausstellung mit Verkauf von Produkten ukrainischer Designer:innen.

Meine Freunde vom Lettischen Verband der Psychotherapeuten haben professionelle psychologische Unterstützung für Ukrainer ins Leben gerufen. Zusammen mit einer Freundin aus Riga haben wir ein paar Benefiz-Live-Streams in den sozialen Netzwerken gemacht, in deren Rahmen wir unsere Gedichte vorgelesen haben – das eingelöste Geld wurde an die Mütter in Kharkiw und Kherson gespendet. Als Dank an die Einheimischen für ihren herzlichen Empfang und ihre Fürsorge veranstalteten die Ukrainer:innen eine Reinigungsaktion und brachten die Frankfurter Hauptstraße an den Vordermann. Das war das Mindeste, was sie tun konnten, um Danke zu sagen.

Die Ehrenamtliche aus Lemberg und die Leiterin des Fonds „Lemberg Ehrenamt“ Switlana Nahorna, der ich das Glück hatte zu begegnen, hat mal geschrieben: „Irgendwann werde ich dem Krieg für die Menschen dankbar sein!“ Jeden Morgen, wenn ich nach dem Aufstehen die gelb-blaue Flagge auf meinem Balkon zurechtrücke, mache ich gedanklich das Gleiche – ich danke Menschen, glaube an den Sieg und den Frieden in meiner Heimat ■

Danylo
Poliluev-Schmidt

Kseniya Fuchs

Українська книга в Німеччині

З початком повномасштабного вторгнення росії до України 24 лютого українські активісти в Німеччині стали ще інтенсивніше займатися питанням популяризації української культури та зокрема літератури.

Одним із головних просувачів української книги в ФРН є Данило Полілуєв-Шмідт — представник громадської організації IWEK e.V., яка займається культурними, політичними, освітньо-науковими та соціальними проєктами в Німеччині. Основним напрямком волонтерської праці Данила стали власне книжки: „Я живу у Німеччині вже понад 3 роки, і тому відчуваю попит та потребу україномовної літератури серед діаспори та новоприбулих осіб з України“. Наразі за підтримки IWEK e.V. Данило разом із колегами та колежанками реалізує паралельно декілька ініціатив та акцій:

„Доступна книга“ — це акція, скерована на розповсюдження українських книжок через мережеві та маленькі книгарні. „Ми проводимо переговори з різними магазинами, зв'язуємо їх напруму з українськими видавництвами для закупівлі української літератури. Як результат — відтепер українські книжки можна придбати в найбільшій книгарні Німеччини — *Dussmann Kaufhaus*, а також в маленькій родинній книгарні *Braun&Hassenpflug*. Остання не тільки влаштувала затишне офіційне відкриття, а ще й планує закупити подальші книжки для лікарень, в яких українські діти проходять реабілітацію“ — розповідає активіст.

Окрім цього команда Данила проводить благодійну фанд-рейзингову кампанію „Подай українську книгу переселенцю“. Вона відбулася вже двічі у рамках заходу „Маяк України“. Кампанія полягала у тому, що відразу на місці можна було за пожертву переслати українську книгу новоприбулим дітям та дорослим.

Разом із українським Пластом у Німеччині (Plast Ukrainischer Pfadfinderbund in Deutschland e.V.) Данило також запустив проєкт „Читай Українською“, спрямований на закупівлю українських книжок для бібліотек Німеччини за кошти з пожертв. Так нещодавно українська полиця з'явилась у невеличкій, але

Українські книги в
онлайнмагазині
Dussmann Kaufhaus

*Braun & Hassenpflug
Fischerhüttenstraße 79,
14163 Berlin*

дуже затишній берлінській бібліотеці *Heinrich von Kleist*. „Висловлюю величезну подяку нашому спонсору Сергію Суханову, який щомісяця переказує нам гроші на закупівлю книжок. Перша партія книг вже закуплена та прямує до Німеччини. Сподіваємося, що в нас з'являться можливості працювати на рівні земель“ — наголошує Данило.

Разом з Євгенієм Сурняєвим Данило є автором та співведучим подкасту „Алярмія? Змова? ЗНЕВІРА?“, в якому хлопці беруть інтерв'ю в діаспорян з усього світу та жартома й з іронією обговорюють поточні новини. Авжеж заохочення до читання є величезною складовою цього подкасту: є окремі випуски, в яких хлопці обговорюють книги, що є на часі, та заохочують слухачів та слухачок до читання.

Подкаст є доступний на Спотіфаї, Дізері, Еппл-подкасті, Гугл-подкастері та RSS. Данило каже: „Я повністю переконаний, що українська книга, як невіддільна частина української культури та ідентичності, в цей непростий час жакливі російсько-української війни даруватиме хвилі спокою, рефлексії та можливості зануритися в окремий світ фантазій. Інший момент полягає у тому, що українська книга репрезентує нас за кордоном. Коли я вперше приніс українські книги до місцевих книгарень та бібліотек, німкені та німці не могли повірити, що українське книгодрукування випускає такої якості та такого рівня книги. На мою думку, українська література та книга — це теж наша зброя у боротьбі за Україну у цій восьмирічній війні.“

Не відстають від столиці й активісти з регіону Хессен. Так знедавна у бібліотеці містечка Оберурзель також з'явилася українська полиця. Кожен охочий може записатися до бібліотеки та взяти почитати дитячі українські книжки, які дбайливо добирали львівські волонтери. Ще одна українська полиця з'явилась у кав'ярні *Норе*, що в Бад Хомбурзі. За якимось неймовірним дивом

власниця кав'ярні, яка родом з Індії, побувала свого часу у Львові, надихнувшись нашими затишними кав'ярнями та вирішила відкрити свою з такими самими затишком й атмосферою. А тепер до якісної кави та вишуканих десертів додалися й українські книжки від Видавництва старого лева.

Guляй-Книга — це віртуальний пункт безкоштовного обміну книжками для новоприбулих з України. До групи також запрошуються українці, які давно живуть за кордоном та бажають поділитися прочитаними книгами з новоприбулими.

Guляй-Книга

Але найприємнішою для редакції журналу є новина, що нарешті й Міська бібліотека міста Штутгарт (про яку ми часто згадували на наших сторінках) почула голоси українських активістів та зокрема нашої шефредакторки Ксенії та зголосилася надати місце для українського відділку в секції іноземної літератури. Нарешті в громадському просторі міста Штутгарт з'явилося місце для української книги.

Також завдяки Ксенії та Видавництву 21 українські книги можна знайти й в міській бібліотеці міста Ройтлінген. Редакція Gel[:b]lau висловлює щирі подяку керівництву бібліотеки за підтримку і сподівається за подальше просування української літератури в Німеччині!

Ukrainisches Buch in Deutschland

Aus dem Ukrainischen von Ganna Gersbuni

Mit Beginn des vollumfänglichen Angriffs Russlands auf die Ukraine am 24. Februar fingen ukrainische Aktivisten an noch intensiver die ukrainische Kultur im allgemeinen und die Literatur im besonderen bekannt zu machen.

Einer der wichtigsten Vorantreiber ukrainischer Bücher in Deutschland ist Danylo Poliluev-Schmidt – Vertreter der Gemeinnützigen Organisation IWEK e.V., die kulturelle, politische, bildungswissenschaftliche, sowie soziale Projekte in Deutschland durchgeführt. Die hauptsächliche ehrenamtliche Tätigkeit von Danylo sind eigentlich Bücher: „Ich lebe seit über drei Jahren in Deutschland, deswegen spüre ich die Nachfrage und die Notwendigkeit nach ukrainischer Literatur innerhalb der Diaspora, sowie neu ankommender Ukrainer:innen“.

Derzeit verwirklicht Danylo mit Unterstützung des IWEK e.V. zusammen mit seinen Kolleg:innen zeitgleich einige Initiativen und Aktionen:

ZUGÄNGLICHES BUCH — eine Aktion, die darauf abzielt ukrainische Bücher über Ketten, Buchhandlungen, sowie kleinen Buchläden zu verbreiten.

„Wir verhandeln mit verschiedenen Geschäften und bringen sie direkt mit den Verlagshäusern in der Ukraine für den Einkauf der Bücher zusammen. Als Ergebnis können ukrainische Bücher in der größten Buchhandlung Deutschlands — Dussmann Kaufhaus — erworben werden, aber auch im kleinen Familienbuchladen Braun & Hassenpflug. Der Letztere hat nicht nur eine gemütliche offizielle Eröffnung veranstaltet, sondern plant weitere Bücher für Krankenhäuser, in denen sich ukrainische Kinder zur Rehabilitation befinden, einzukaufen“ — erzählt der Aktivist.

Außerdem organisiert Danylo´s Team eine wohltätige Spendensammlung **SCHENKE EIN BUCH EINEM GEFLÜCHTETEN**. Die Aktion fand zwei mal im Rahmen der Veranstaltung „Leuchtturm Ukraine“ statt. Die Idee der Kampagne besteht darin, dass direkt vor Ort gegen eine Spende ein ukrainisches Buch an neu ankommende Kinder und Erwachsene geschickt werden kann.

Ich bin absolut überzeugt, dass ukrainische Bücher ein untrennbar verbundener Teil der ukrainischen Kultur und Identität sind. In dieser nicht einfachen Zeit schenken sie die Möglichkeit, zur Reflexion und in eine Fantasiewelt einzutauchen!

Zusammen mit Plast Ukrainischer Pfadfinderbund in Deutschland e.V hat Danylo das Projekt „LIES AUF UKRAINISCH“ ins Leben gerufen. Dieses ist darauf ausgerichtet ukrainische Bücher für Bibliotheken aus Spendengeldern anzuschaffen. So entstand vor kurzem ein ukrainisches Regal in der kleinen aber sehr gemütlichen Bibliothek “Heinrich von Kleist”. „Ich möchte einen großen Dank an unseren Unterstützer Sergii Sukhanov aussprechen, der uns jeden Monat Geld für den Bücherankauf überweist. Die Erste Charge Bücher ist bereits auf dem Weg nach Deutschland. Wir hoffen, dass sich die Möglichkeit ergibt dies auf Landesebene zu auszuweiten“ — betont Danylo.

Zusammen mit Evgenii Surniaev ist Danylo ein Autor und Co-Moderator des Podcasts **ALARM? VERSCHWÖRUNG? ENTÄUSCHUNG?**, in dem die Jungs Diaspora Mitglieder aus der ganzen Welt interviewen und lustige und ironisch aktuelle Nachrichten besprechen. Natürlich macht die Motivation zum aktiven Lesen einen Großteil diesen Podcasts aus: Es gibt einige Episoden, in welchen die Jungs aktuelle Bücher besprechen und die Hörer dazu begeistern diese zu lesen. Der Podcast ist verfügbar auf Spotify, Dezer, Apple-Podcast, Google-Podcast und RSS.

Danylo sagt: „Ich bin absolut überzeugt, dass ukrainische Bücher ein untrennbar verbundener Teil der ukrainischen Kultur und Identität sind. In dieser nicht einfachen Zeit des schrecklichen Russisch-Ukrainischen Kriegs schenken sie einen Ruhepol, die Möglichkeit zur Reflexion und in eine Fantasiewelt einzutauchen. Eine andere Ebene ist, dass ukrainische Bücher uns im Ausland repräsentieren. Als ich das erste mal ukrainische Bücher in örtliche Buchhandlungen und Bibliotheken brachte, waren die Deutschen perplex, dass ukrainische Druckereien Bücher in solch einer Qualität und technischem Niveau produzieren. Meiner Meinung nach sind die ukrainische Literatur und ukrainische Bücher auch unsere Waffen im Kampf für die Ukraine in diesem achtjährigen Krieg.“

Die besondere Nachricht für unsere Redaktion ist, dass endlich auch die Stadtbibliothek Stuttgart (über die wir oft berichtet haben) die Stimmen ukrainischer Aktivisten, insbesondere unserer Chef-redakteurin Kseniya vernomen hat und sich bereit erklärt, den Platz für eine ukrainische Abteilung im Bereich Fremdsprachige Literatur zu schaffen. Endlich ist im öffentlichen Raum der Stadt Stuttgart auch Platz für ukrainische Bücher.

Außerdem findet man dank Kseniya und dem Verlag 21 ukrainische Bücher in der Stadtbibliothek Reutlingen. Die Redaktion Gel[:b]lau möchte sich herzlich bei der Bibliotheksleitung für die Unterstützung bedanken und hofft auf die weitere Förderung ukrainischer Literatur in Deutschland!

Aktivisten aus Hessen lassen sich nicht von der Hauptstadt abhängen. So wurde vor kurzem in der Bibliothek der Stadt Oberursel ein Regal für ukrainische Bücher eingerichtet. Jeder kann sich in der Bibliothek anmelden und ukrainische Kinderbücher ausleihen, die Lwiwer Volontäre sorgfältig ausgesucht haben.

Noch ein Regal mit ukrainischen Büchern ist im Cafe Hope in Bad Homburg aufgestellt worden. Wie es der Zufall wollte, war die Cafebesitzerin, die aus Indien stammt, einmal in Lwiw, hat sich von unseren gemütlichen Cafes inspirieren lassen und sich entschieden ihr Eigenes mit der gleichen Atmosphäre und Ambiente zu eröffnen. Hochwertiger Kaffee und exquisite Desserts werden jetzt durch ukrainische Bücher aus dem Verlag Old Lion ergänzt.

Проект „Digi-Tools без мовних бар'єрів“ підтримка новоприбулих з України в їхньому повсякденному житті як споживачів

Українці, які шукають захисту в Німеччині, незабаром зіткнуться з новою реальністю та з подальшими викликами в цій країні. Їхня участь у повсякденному житті як споживачів є важливою частиною соціальної інтеграції. Саме тому Центр захисту прав споживачів землі Бранденбург (Verbraucherzentrale Brandenburg e.V.) пропонує в рамках проекту «Digi-Tools без мовних бар'єрів» юридичну підтримку біженцям від війни з України в їхньому повсякденному житті як споживачів, публікуючи українською мовою інформацію на вебсторінці www.verbraucherzentrale.de, яка є доступною по всій країні.

Яку користь можуть отримати українці від реалізації проекту?

Першим пунктом у рамках проекту є вже підготовлена рубрика «Інфотека», яка постійно розширюється та регулярно оновлюється додатковими статтями на відповідні теми, які цікавлять споживачів. Виникли проблеми з контрактами на мобільний телефон та інтернет, з енергопостачальниками? Виникли питання про оплату за послуги телерадіомовлення? Попит на інформацію українською мовою постійно зростатиме. З метою ознайомити новоприбулих з України з повсякденним споживчим життям у Німеччині контент буде публікуватися українською мовою. Окрім того, дуже важливо також попереджати людей про можливі шахрайства та інформувати їх про права та обов'язки споживачів.

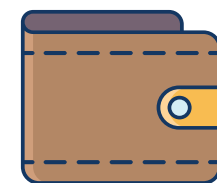
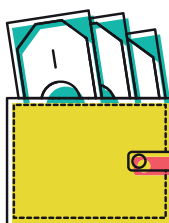
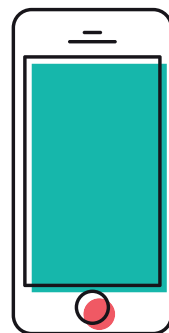
Наступним пунктом є анімаційні відео українською мовою, які нададуть допомогу у вирішенні різних споживчих проблем (наприклад, питання гарантійних строків, фейкові магазини тощо) у простий і зрозумілий спосіб.

Співпраця з іншими організаціями з надання допомоги

Щоб полегшити налагодження контактів з новоприбулими з України, Центр захисту прав споживачів землі Бранденбург співпрацює з організаціями та установами, які безпосередньо підтримують людей з України та дізнаються про їхні проблеми і потреби з перших уст. Співпраця з цими організаціями полегшує виявлення гострих проблем і сприяє швидкому реагуванню на потенційні небезпеки.

Проект фінансується Федеральним міністерством навколишнього середовища, охорони природи, ядерної безпеки та захисту прав споживачів

Інформація для новоприбулих з України
Verbraucherzentrale.de

Text und Übersetzung: Olesia Lazarenko

Das Projekt „Digi-Tools ohne Sprachbarrieren“ Unterstützung der Geflüchteten aus der Ukraine in ihrem Verbraucheralltag.

Die in Deutschland Schutz suchenden Ukrainer:innen werden bald mit der neuen Realität und mit weiteren Herausforderungen hierzulande konfrontiert. Dabei stellt deren Einbindung in den Verbraucheralltag einen wichtigen Teil der sozialen Integration dar. Deswegen will die Verbraucherzentrale Brandenburg e.V. im Rahmen des Projekts „Digi-Tools ohne Sprachbarrieren“ die Kriegsgeflüchteten aus der Ukraine in ihrem Verbraucheralltag rechtlich unterstützen und die Verbraucherinformationen in ukrainischer Sprache auf der Webseite www.verbraucherzentrale.de bundesweit zur Verfügung stellen.

Wie können die Ukrainer von den Projektprodukten profitieren?

Im Rahmen des Projekts wird in erster Linie eine bereits bestehende Infothek ausgebaut und regelmäßig um weitere Artikel zu den relevanten Verbraucherthemen erweitert. Probleme mit den Handy- und Internetverträgen, Energieanbietern? Oder Fragen zum Rundfunkbeitrag? Die Nachfrage nach Verbraucherinformationen in Ukrainisch wird steigen. Um die Geflüchteten aus der Ukraine mit dem Verbraucheralltag in Deutschland vertraut zu machen, werden die Inhalte leicht verständlich auf Ukrainisch veröffentlicht. Dabei ist es wichtig, die Menschen vor Abzocken zu warnen sowie über Verbraucherrechte und -pflichten zu informieren.

Ein weiteres Instrument sind Animationsvideos auf Ukrainisch, die auf eine einfache und klare Weise eine Hilfestellung zu bestimmten, häufig auftretenden Verbraucherproblemen (z.B. Gewährleistungsrechte, Fakeshops) liefern werden.

Zusammenarbeit mit den Hilfsorganisationen

Für eine bessere Erreichbarkeit der Geflüchteten aus der Ukraine arbeitet die Verbraucherzentrale Brandenburg mit Vereinen und Einrichtungen zusammen, welche die Geflüchteten aus der Ukraine direkt unterstützen und aus erster Hand von deren Problemen und Bedürfnissen erfahren. Die Kooperation mit den Hilfsorganisationen lässt die akuten Probleme besser identifizieren und schnell auf die potenziellen Gefahren reagieren.

Das Projekt wird vom Bundesministerium für Umwelt, Naturschutz, nukleare Sicherheit und Verbraucherschutz gefördert.

Kontaktdaten:

Dr. Karolina Wroblewska (Projektkoordinatorin)
Tel. + 49 335 521 00 950
E-Mail-Adresse: digi-tools@vzb.de

Які формати допомоги існують?

- ✓ **1. Безкоштовні консультації з фахівцями Хабу стійкості**
Для запису вам потрібно зайти на сайт resiliencehub.com.ua, обрати фахівця, який найбільше відповідає вашому запиту та забронювати найзручніший час та день для зустрічі. Після цього обраному фахівцю і на вашу пошту прийде сповіщення про бронювання зустрічі. За замовчуванням зустрічі проводяться за допомогою застосунку Google meet, але за потреби можна домовитись про інший канал взаємодії.
- ✓ **2. Поради для самопідтримки**
Для того, щоб люди могли дбати про свою психологічну стійкість самостійно та обирати поради під ті запити, які зараз на часі для них або їх близьких психотерапевтка Анастасія Ніжнік ділиться на сайті рекомендаціями, техніками та різноманітними практиками.
- ✓ **3. База доступних каналів психологічної підтримки**
Її створили на початку роботи проекту для того, аби люди мали можливість обрати для себе найзручніший спосіб отримання допомоги. У базі можна знайти перелік українських та закордонних сервісів, телеграм-ботів, мобільних застосунків, терапевтичних груп та телефонів гарячих ліній.

Що ще робить команда Хабу стійкості?

Щоб привернути увагу до важливості турботи про своє психологічне здоров'я Хаб стійкості запустив цикл відеороликів Стійкі разом. У них власним досвідом щодо підтримки себе діляться відомі українці та українки. Серед них:

- Юрій Андрухович, український письменник;
- Марися Нікітюк, сценаристка;
- Тарас Прохасько, сучасний український письменник;
- Тетяна Стус (Щербаченко), українська поетеса;
- Василь Карп'юк, поет та безліч інших.

Всі відео можна віднайти в інстаграмі або фейсбуці за хештегом [#стійкі_разом](#).

Дбайте про свою психологічну стійкість та наближайте разом перемогу України

З турботою про себе та своїх.

Що таке Хаб стійкості та як він працює?

Повномасштабна війна, яку 24 лютого розпочала росія в Україні, застала мільйони людей знезацька. Для того, аби допомагати українцям дбати про своє психічне здоров'я незалежно від місця перебування, в Україні створили **Хаб стійкості**.

Хаб стійкості — це платформа з доступними сервісами психологічної підтримки українців та українок у кризовий час, яку створили на початку повномасштабної війни Центр психічного здоров'я «Брейнкульт» та Фундація Суспільність. Головна мета проекту — надавати фахову та безкоштовну допомогу людям, які її потребують у зручних для них форматах.

#всебудегельблау

Welche Hilfsformate gibt es?

✓ 1. Kostenlose Beratungen

Um einen Termin zu vereinbaren, müssen Sie auf die Website resiliencehub.com.ua gehen, den Spezialisten auswählen, der Ihre Anfrage am besten erfüllt, und die Zeit und Tag buchen. Danach erhalten der ausgewählte Facharzt und Sie eine Benachrichtigung zur Terminbuchung. Standardmäßig werden Besprechungen über die Google Meet durchgeführt, aber Sie können bei Bedarf einen anderen Kommunikationskanal vereinbaren.

✓ 2. Tipps zur Selbsthilfe

Die Psychotherapeutin Anastasiia Nizhnik gibt verschiedene Empfehlungen, Techniken und Praktiken im Rahmen eines Ratgebers auf der Website, damit die Hilfe suchenden sich auch selbst informieren können, und auch auch ihren Angehörigen rechtzeitig Hilfe leisten können.

✓ 3. Datenbank der verfügbaren Kanäle

wurde zu Beginn des Kriegs geschaffen und beinhaltet Kontakte der ukrainischen und ausländischer Services, Telegrammkanäle, hilfreiche mobile Apps, Hotline-Nummern sowie Gruppen der therapeutische Hilfe. All das soll es den Menschen ermöglichen, den für sich bequemsten Weg zu finden.

Was macht das Hub-Team sonst noch?

Um darauf aufmerksam zu machen, wie wichtig es ist, sich um seine psychische Gesundheit zu kümmern, hat der Resilienz Hub eine Reihe von Videos gestartet Zusammen resilient. Berühmte Ukrainer:innen teilen ihre eigenen Erfahrungen mit der Selbsthilfe, darunter die Drehbuchautorin Marysia Nikityuk, der Schriftsteller Taras Prokhasko, die Dichterin Tetyana Stus und auch der Schriftsteller und Dichter Vasyl Karpyuk

Aus dem Ukrainischen von Ilona Gerlach

Mit Rücksicht auf sich & die Liebsten

Was ist der Resilienz Hub und wie funktioniert er?

Der offene Krieg, den Russland am 24. Februar in der Ukraine begann, überraschte Millionen Menschen. Um den Ukrainern dabei zu helfen, sich unabhängig von ihrem Aufenthaltsort um ihre psychische Gesundheit zu kümmern, wurde in der Ukraine der **Resilienz Hub** ins Leben gerufen.

Der Resilienz Hub ist eine Plattform mit erschwinglichen psychologischen Unterstützungsdienstleistungen für Ukrainer:innen in Krisenzeiten, die zu Beginn des offenen Angriffskrieges vom medizinischen Zentrum für psychische Gesundheit „Brain Cult“ und der Foundation „Gesellschaft“ gegründet wurde. Das Hauptziel des Projekts ist es, Menschen, die es benötigen, professionelle und kostenlose Hilfe in alltagstauglichen Formaten anzubieten.

Gel[.]blau ist ein unabhängiges Projekt, das von jungen, engagierten und talentierten Freiwilligen kreiert wird. Wir freuen uns immer auf finanzielle Unterstützung, die den Druck der Magazine ermöglicht.

Außerdem sammeln wir als Verein auch Spenden für die Menschen in der Ukraine. Unsere regelmäßige Berichterstattung finden Sie auf unserer Facebook-Seite: www.fb.com/uaks.eV

Wir erstellen die offiziellen Spendenbescheinigungen! Für Spendenbescheinigung bitte um Kommentar (Name und Adresse bei der Überweisung)

UAKS e. V.
VR 722859
E-Mail: info@uaks.de
Web: www.uaks.de

Zahlungsempfänger

Kreissparkasse Waiblingen

BW Bank Stuttgart

PayPal

Verwendungszweck (z.B.)

UAKS e.V.

IBAN: DE 02 602 500 10 0015 1766 44

BIC: SOLADES1WBN

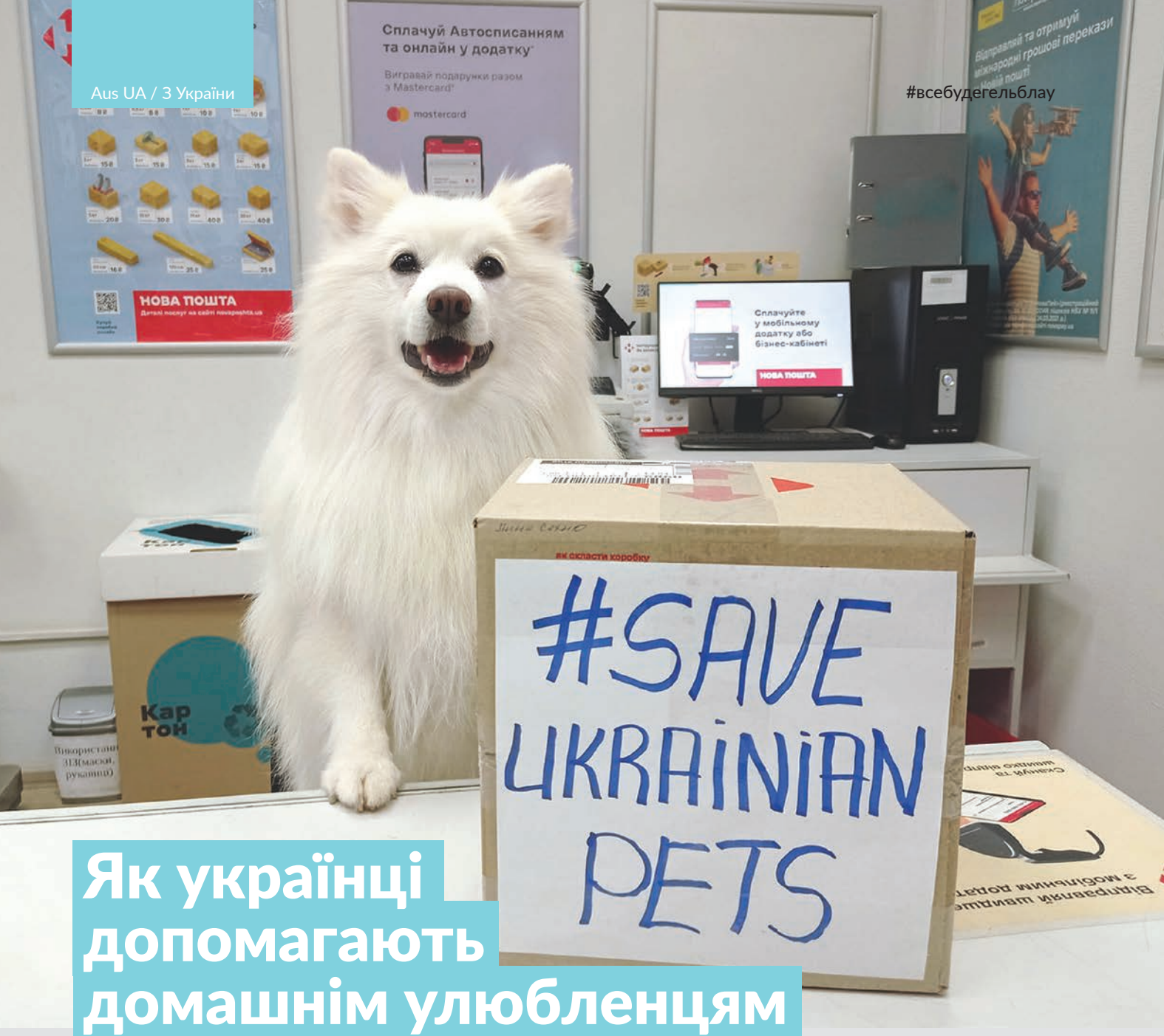
IBAN: DE 17 600 501 01 0002 8570 79

BIC: SOLADEST600

info@uaks.de

• Spende für Gelblau

• Spende für hilfsbenötigte Menschen in der Ukraine

Як українці допомагають домашнім улюбленцям

Ірина Савенкова-Пашенко — власниця розплідника собак «Iris Pet», грумер з 16-ти річним досвідом, власниця зоосалону та школи грумінгу «Iris Pet» у Харкові.

24-го лютого о 5:24 Ірина прокинулася від звуків, ніби хтось вибиває залізні двері до під'їзду. Потім вона почула дуже гучний та страшний звук літака. Як з'ясувалося пізніше, це була крилата ракета, яка дала чітке розуміння того, що почалася війна.

Перші тижні Ірина описує як суцільний стан хаосу та паніки. Харків обстрілювали щонайменше по п'ять разів на день і не лише по військових об'єктах, а й по цивільних. Про всяк випадок, Ірина почала пакувати речі вдома та в салоні, тому що боялася втратити інструменти, які коштували «космічних» грошей. Дзвінків по роботі,

звісно, не було. Але десь за місяць зателефонував власник шпіца, який потребував допомоги, тому що був настільки набитий брудом через постійне перебування у бомбосховищах, що власники не могли його розчесати (прим. в багатьох частинах міста не було, а в деяких немає й досі, води, світла та опалення).

„Моя перша думка в цій ситуації — допомагати! У мене є вода і світло, отже я не маю права відмовити людині, яка цього не має. Попри те, що мій шлях на роботу проходив повз мікрорайон, в якому активно літали ракети та стріляли, я, поборовши страх, короткими перебіжками почала бігати на роботу. В салоні купали, стригли та рятували тварин від потенційних проблем, всупереч усім обставинам, в яких ми опинилися“ — розповідає Ірина.

Як грумер, Ірина могла б знайти собі застосування майже у будь-якій точці світу. Та все ж жінка разом із родиною залишилася у Харкові. „Я дізналася, що в нашому місті з населенням у 1.5 мільйона людей з-поміж досвідчених грумерів залишилося 5-6 осіб. Інші виїхали. Наземний громадський транспорт у Харкові не ходив до початку червня. Метро також не працювало, оскільки воно використовувалося як бомбосховище. Їздило тільки таксі й те лише у „відносно спокійні“ райони. Я зрозуміла, що не можу кинути тих, хто залишився в місті, і що люди з мого мікрорайону, а він досить великий, виявляться просто покинутими, тому що не зможуть доїхати до інших частин Харкова. Моя професія — це здоров'я тварин, тому я не мала морального права їх покинути та виїхати“ — ділиться з нами Ірина.

Доброго вечора! Ми з України! Ми — це Юлія Стріжкіна та український пухнастий волонтер і журналіст японський шпіц Сімба Стріжкін. В межах можливостей ми намагаємось допомагати тваринам під час війни, а також освітлювати важливі потреби наших

пухнастих друзів. Так, нещодавно ми поспілкувалися з грумеркою Іриною Савенковою-Пашенко з міста Харків, яка допомагає доглядати за покинутими тваринами, та Іриною Петровою з міста Маріуполь, яка під страхом смерті врятувала 35 своїх собак.

Війна суттєво обмежила можливості у роботі. Не вистачає професійних засобів для догляду за тваринами, фінансування. У зв'язку з цим у попиті сьогодні — дуже коротка стрижка. Люди розуміють, що тваринам зле в ковтунах, а через те, що вони не можуть надати нормального догляду, просять максимально все коротко зістригати. Також Ірина зауважує, що змінився й контингент клієнтів: „Здебільшого тварин до нас привозять дуже літні люди, чоловіки чи молодь — ті, на кого їх залишили, а вони й гадки не мають, як доглядати. Я даю їм повноцінну консультацію: як правильно годувати, обробляти, — все, що має знати людина, яка залишилася замість власника. Велика проблема в тому, що багатьох вихованців кинули на людей, які починають годувати їх борщем, котлетами та іншими неприпустимими продуктами —

звідси й маса проблем: з шерстю, шлунком тощо. Також серед „клієнтів“ стало набагато менше котів. Багато людей чомусь вважають, що кіт сам собі здобуде їжу на вулиці, тому дуже багатьох просто кинули.

Окрім роботи у салоні Ірина активно допомагає населенню міста. „Оскільки я заводчиця собак породи бішон-фризе, ми отримували допомогу від групи власників цієї породи собак з Великобританії. Зокрема, надіслали багато підгузків, які ми роздали місцевим матусям. Допомагаємо і людям похилого віку. Надаємо допомогу кормами для тварин. І це те, чого нам завжди бракує! Корми для котів та собак. Також гостро потребують корми гризуни, морські свинки. Я знаю щура, якого люди були змушені годувати кульбабами. Дуже велика проблема із наповнювачами для

котів. Дехто думає, що можна піти, набрати пісок і зробити таку заміну, але тварина, яка звикла ходити в туалет з наповнювачем, цього не розуміє і ходить повз. Крім цього, практично неможливо купити спеціальні засоби для миття та дезінфекції. Кухонні засоби чи хлористи препарати тільки активізують запах котячої сечі ще більше, і це також може призвести до ураження дихальних шляхів у тварин. Є необхідність в антисептиках, в тримерах, в спеціальних засобах гігієни для догляду за шерстю собак.

Але за всіх цих складних обставин ми тримаємось і не опускаємо рук. Сподіваємось, що все скоро буде добре. І завдяки допомозі та підтримці всіх людей, які за нас переймаються й моляться, ми живі та намагаємось допомогти іншим“.

before after

Ірина Петрова — мешканка Маріуполя, пенсіонерка, членкиня Кінологічного Союзу України, власниця розплідника собак породи чихуахуа «IZ DOMA PETROFF».

До війни в неї було все: великий гарний світлий будинок, чудова робота, собаки породи чихуахуа, улюблена справа. 24 лютого вони прокинулися через вибухи. На Маріуполь наступали з кількох сторін. Евакуації не було. Місто виявилось покинутим та пограбованим. Люди були розгублені. Спочатку зникло світло, потім зв'язок і вода, останнім зник газ — життя почало нагадувати первісне. Стали готувати на багаттях. Попри всі ці обставини Ірина залишалася вдома з лежачою мамою. Собаки теж були з нею. „Було достатньо місця для всіх. Собаки боялися виходити надвір через постійні обстріли. Коли не стало світла, я була змушена закрити їх у вольєрах, тому що боялася впасти і пошкодитися в темряві. У мене було 30 собак, з яких

6 стареньких, і 5 цуценят. Невозможно було їх вивести на двір. Вони дуже боялися. Навіть коли в рідкісні паузи між обстрілами, я виносила їх на руках, вони хотіли втікти додому.

Незадовго до евакуації в Ірини померла мати, яку вона не змогла поховати через постійні обстріли. Ірина згадує: „Після смерті мами донька забрала мене до себе. Виживали колективно. Молодь ходила по воду. Коли був мороз та випадав сніг — збирали його з машин, топили, кип'ятили, пили. Їли один раз на день. Самі пекли хліб. Один раз на 2-3 дні вибиралися погодувати собак, які залишилися в моєму будинку. Насипали багато їжі, наливали воду... Вони, звісно, страшенно боялися. Отакий був у них проміжок часу. І потім одного дня зять мені сказав: «Ви маєте годину.» Я помчала до собак, закинула їх усіх в автівку, уважно рахувала, тому що дуже боялася, когось забути. Вдалося завантажити корм і якимось дивом я захопила всі їхні документи, а зі свого нічого не

взяла, тільки один пакет із жіночим приладдям. Закрила будинок і ми поїхали у невідомість. Їхали понад дві доби до Запоріжжя. З Маріуполя виїжджали колоною, дуже довго. По нас не стріляли. Палива було обмаль. Гроші у багатьох були на картці. Готівка була відсутня, а картка в цій ситуації — марна річ. Особисто я доїхала до Бердянська і все, бензин скінчився. Стали чіпляти на буксир. Ті, у кого був бензин, тягли тих, у кого він скінчився. Мене дочка тягла. Це було вперше і для неї, і для мене. Доїхали до Токмака, там нас розмістили в монастирі. Ченці дали притулок, нагодували. Було так тепло і добре. А ще вони нас заправили! Собачки мої у багажнику весь цей час були. Вночі вставали, прогрівали, щоб не змерзли. У машині були ковдри, тож їм було комфортно. Доїхали до Запоріжжя без пригод для нас, але 5 машин, які їхали за нами, були розбиті. Над нами рука Господня була...”

Aus dem Ukrainischen von Ganna Gershuni

unterhalten, die hilft auf verlassene Tiere aufzupassen und Iryna Petrova aus Mariupol, die unter Todesangst ihre 35 Hunde gerettet hat.

Wie Ukrainer:innen Haustieren helfen

Wir sind Julia Strizhkina und der flauschige ukrainische Volontär und Journalist — japanischer Spitzhund Simba Strizhkin.

Im Rahmen unserer Möglichkeiten versuchen wir den Tieren während des Krieges zu helfen, außerdem berichten wir über die wichtigsten Bedürfnisse unserer kuscheligen Freunde. So, vor kurzem haben wir uns mit der Tierfriseurin Iryna Savenkova-Paschchenko aus Kharkiw

Вже у Запоріжжі Ірина зробила публікацію у фейсбуці про те, що всі вони живі, і що всі собаки у безпеці. З різних куточків країни та з-за кордону люди стали писати та підтримувати. „Коли ти відчуваєш цю щирі підтримку, хочеться жити. Відкривається друге дихання, і ти розумієш, що життя не скінчено. Незнайомі люди з Кременчука прийняли та розташували всіх моїх собак. Ми вивантажували собак, і всі були очманілі“ — ділиться Ірина. Але постало запитання: така кількість собак, що з ними робити, як утримувати у чужому місті! Не знали до ладу, що самим робити.

„Я навіть не уявляю, як люди дізналися, але мені стали дзвонити та пропонувати свою допомогу: місцеві волонтери дали дві великі клітини, стали приводити людей, щоб моїх тварин взяли на перетримку та буквально за лічені дні 10 собак розібрали. Я усвідомлювала, що можливо, віддаю їх назавжди. Те, що в мене боліло серце

і рвалася душа — це одне і це моє, але я також розуміла, що зобов'язана цим тваринам дати щасливе життя, щоб вони, по можливості, забули пережитий жах і могли жити повноцінним життям. Усі собаки потрапили до чудових родин. Я віддавала безкоштовно, аби тільки цього собаку прийняли, він увійшов у родину, щоб його любили. Єдине, про що я просила: якщо у людей не складеться і раптом вони зрозуміють, що це не їхній собака — краще повернути. Ніхто не повернув.

Ми зідзвонюємося, розмовляємо, мені надсилають фото та відео того, як вони з ними ніжаться в ліжку. Люди їм душу віддали, серце подавали. Це не цуценята, а дорослі собаки, діти війни зі зламаною психікою, зі своїми складнощами. У деяких виникли проблеми з туалетом. Але коли все це подолали та їх люблять — нехай вони живуть щасливо в нових родинках. І я заспокоїлася, перестала плакати“ — розповідає Ірина.

Сьогодні вже відомо, що будинку Ірини більше немає — 90% міста знищено. Але вона все одно чекає на повернення додому: „Я не маю відповіді, як жити далі. Все залежатиме від того, яким буде завтрашній день. Нині не все так погано. Знайшовся маленький дачний будиночок без зручностей, де ми влаштувалися з моїми собаками. Мені зробили вольєр на вулиці — це таке маленьке, але при цьому велике щастя, що собаки можуть гуляти на вулиці та вільно пересуватися. Але це літній будиночок, тому дуже гостро стоїть питання пошуку житла у Кременчуці чи його околицях, бо мої рідні тут поряд. Зараз маю 20 собак, тому не просто щось знайти. У квартири з такою кількістю собак мене, звичайно, не пустять. Також гостро постає питання пошуку роботи. Але найголовніше, що ми живі“

Iryna Savenkova-Paschchenko ist die Tierfriseurin mit 16 Jahren Erfahrung und die Inhaberin von der Hundezucht, dem Tiersalon und der Tierfriseurschule „Iris Pet“ — in Kharkiw.

Am 24.02. wurde Iryna von Lärm geweckt, es war so als ob jemand die Metalltür am Hauseingang eintreten würde. Danach vernahm sie das sehr laute und bedrohliche Geräusch eines Flugzeugs. Wie sich später herausstellte, war es ein Marschflugkörper, der ein deutliches Gefühl des Kriegsbeginns gab.

Die ersten Wochen beschreibt Iryna als einen allgegenwärtig chaotisch-panischen Zustand. Auf Kharkiw wurden mindestens fünf Raketen täglich abgefeuert und nicht nur auf die Militärobjekte, sondern auch auf die zivilen. Um für alle Fälle gerüstet zu sein, fing Iryna an, ihre Sachen zu packen, da sie Angst hatte, Arbeitsutensilien, die „unheimlich viel“ kosten, zu verlieren.

Anrufe zwecks Arbeitsaufträgen gab es keine mehr. Aber etwa einen Monat später hat sich der Besitzer eines Spitz gemeldet, „er bräuchte Hilfe“. Der Hund sei so voller Staub, da er ununterbrochen im Luftschutzbunker ausharren musste, dass der Besitzer ihn nicht mehr bürsten könne. (Anmerkung: in vielen Stadtteilen gab und in einigen gibt es immer noch weder Wasser, noch Strom oder Heizung).

„Mein erster Gedanke in dieser Situation — Ich muss helfen! Ich habe Wasser und Strom, also kann ich Menschen, die das nicht haben, dies nicht vorenthalten. Obwohl mein Arbeitsweg unter den regelmäßigen Raketenbeschüssen verlief, überwand ich meine Angst, machte „kurze Sprünge“ und so fing ich an, wieder zu arbeiten. Im Salon wurden Tiere gebadet, frisiert und vor potentiellen Gefahren gerettet, trotz aller Umstände, in denen wir uns befanden.“

Als Tierfriseurin könnte Iryna an jedem Ort der Welt arbeiten. Trotzdem blieb sie zusammen mit ihrer Familie in Kharkiw. „Ich habe erfahren, dass in unser 1,5 Millionen Metropole fünf bis sechs erfahrene Tierfriseur:innen geblieben sind. Andere mussten fliehen. Oberirdische öffentliche Verkehrsmittel sind bis Anfang Juni nicht im Betrieb gewesen sowie auch die U-Bahnen, da U-Bahnstationen zu Luftschutzbunkern umfunktioniert wurden. Gefahren sind nur Taxis, und das auch nur in die „relativ ruhigen“ Stadtbezirke.

Ich habe verstanden, dass ich die Menschen, die in der Stadt geblieben sind nicht zurücklassen kann und dass die Menschen aus meinem Wohnviertel, und es ist ziemlich groß, auf sich allein gestellt sind, da sie andere Stadtteile von Kharkiw nicht erreichen konnten.

Mein Beruf ist die Tiergesundheit, deswegen hatte ich kein moralisches Recht sie im Stich zu lassen und wegzufahren“, erzählt uns Iryna.

Der Krieg hat die Arbeitsmöglichkeiten deutlich eingeschränkt. Professionelle Pflegeprodukte und Finanzierungsmöglichkeiten sind beschränkt. Deswegen ist derzeit ein Kurzschnitt gefragt. Menschen verstehen, dass es den Tieren mit verfilztem Fell schlecht geht, aber da sie keine Möglichkeit haben, sie richtig zu versorgen, bitten sie alles was geht schneiden zu lassen.

Außerdem merkt Irina an, dass die Kundschaft sich verändert hat: „Meistens bringen alte Menschen, Männer oder Jugendliche Tiere zu uns — diejenigen, denen die Tiere überlassen wurden und keine Ahnung von der Pflege haben. Ich gebe ihnen eine vollständige Beratung: über die richtige Ernährung, Pflege, einfach alles, was die Person, die für den Besitzer eingesprungen ist, wissen muss“.

„Ein großes Problem ist, dass die meisten Tiere, die so überlassen wurden, anfangs mit Borschtsch, Fleischklößen und anderen unzulässigen Produkten gefüttert wurden. Daraus entstehen eine Menge Probleme mit dem Fell, Magen usw. Außerdem sind unter unseren „Klienten“ viel weniger Katzen. Viele Menschen denken einfach, dass Katzen sich alleine Futter auf der Straße besorgen können, deswegen wurden viele einfach zurückgelassen“.

Außer der Arbeit im Salon hilft Iryna vielen Menschen in der Stadt. „Weil ich Züchterin der Hunderasse Bishon Frisé bin, bekamen wir Hilfe von einer Gruppe Besitzer dieser Rasse aus Großbritannien. Unter anderem wurden viele Windeln geschickt, die wir an die Mütter in der Gegend verteilt haben. Wir helfen auch älteren Menschen. Helfen mit dem Tierfutter. Und das ist was uns immer fehlt! Futter für Katzen und Hunde. Auch Nager und Meerschweinchen brauchen dringend Futter. Ich kenne Menschen, die gezwungen waren eine

Ratte mit Löwenzahn zu füttern. Sehr großes Versorgungsprobleme gibt es mit Katzenstreu. Manche denken, dass man einfach hinget, sich Sand besorgt und so einen Ersatz schafft, aber Tiere, die gewohnt sind auf eine Toilette mit Katzenstreu zu gehen, verstehen das nicht und es geht daneben“.

„Außerdem ist es praktisch unmöglich, spezielle Mittel zur Reinigung und Desinfektion zu kaufen. Küchen- oder Chlormittel verstärken nur den Geruch des Katzenurins, was auch zu Verletzungen der Atemwege der Tiere führen kann. Es gibt einen großen Bedarf an Desinfektionsmitteln, Tierhaarschneidern und speziellen Fellpflegeprodukten für die Hunde. Aber trotz all diesen schwierigen Umständen halten wir durch und bleiben nicht untätig. Wir hoffen, dass alles bald wieder gut wird. Und dank der Hilfe von all den Menschen, die sich um uns Sorgen machen und für uns beten, sind wir am Leben und versuchen anderen zu helfen“.

Iryna Petrova — Mariupol Anwohnerinnen, Rentnerin, Mitglied des ukrainischen Hundevereins, Inhaberin der Züchtung der Hunderasse Chihuahua „IZ DOMA PETROFF“.

Vor dem Krieg hatte sie alles: ein großes, schönes, helles Haus, einen wundervollen Job, Hunde der Rasse Chihuahua, Hobbys. Am 24.02. ist sie von Explosionen aus dem Schlaf gerissen worden. Mariupol wurde von mehreren Seiten angegriffen. Evakuierung gab es nicht. Die Stadt war verlassen und bestohlen. Menschen waren verloren.

Zuerst verschwand Strom, dann Telefonempfang und Wasser, als letztes Gas — das Leben hat an die Steinzeit erinnert. Menschen fingen an, auf den offenen Feuern zu kochen. Trotz all dieser Umstände blieb Iryna mit der bettlägerigen Mutter Zuhause. Die Hunde waren auch bei ihr.

„Es war genug Platz für alle. Die Hunde hatten Angst wegen des dauerhaften Beschusses, raus zu gehen. Als der Strom verschwand, war ich gezwungen sie in den Zwingern einzusperren, weil ich Angst hatte, im Dunkeln über sie zu stolpern und mich zu verletzen. Ich hatte 30 Hunde, unter ihnen sechs alte und fünf Welpen. Es war unmöglich sie rauszulassen. Sie hatten sehr große Angst. Sogar wenn ich sie in den seltenen Pausen zwischen den Beschlüssen auf den Händen in den Hof rausbrachte, wollten sie zurück ins Haus rennen“.

Допомога тваринам і грумерам Харкова та інших постраждалих регіонів України:

Kontakte für die, die den Tieren und Tierfriseurinnen in Kharkiv und anderen betroffenen Regionen helfen können:

Kurz vor der Evakuierung ist Iryna's Mutter verstorben, die sie wegen des Dauerbeschusses nicht beerdigen konnte.

Iryna erinnert sich: „Nach Mutter's Tod, hat mich meine Tochter zu sich geholt. Überlebt haben wir gemeinsam. Junge Menschen sind Wasser holen gegangen. Als es noch frostig war und Schnee fiel, haben wir ihn von den Autos abgekratzt, aufgetaut und abgekocht getrunken. Gegessen haben wir ein Mal pro Tag. Haben selber Brot gebacken. Ein Mal in 2-3 Tagen sind wir raus gegangen, um die Hunde, die in meinem Haus blieben, zu füttern. Haben ihnen Futter auf Vorrat gegeben, Wasser aufgefüllt... Sie hatten natürlich schreckliche Angst. So eine Zeit hatten sie.“

Und dann eines Tages, hat mein Schwiegersohn zu mir gesagt: „Wir haben eine Stunde Zeit.“

„Ich bin zu den Hunden gerannt, habe sie alle in ein Auto gepackt, habe sehr genau nachgezählt, weil ich Angst hatte einen zu vergessen. Ich konnte das Hundefutter einpacken und auf

Mal für mich und für meine Tochter. Wir sind bis Tomak gekommen, da wurden wir in einem Kloster untergebracht. Mönche haben uns ein Dach über dem Kopf und was zum Essen gegeben. Es war so warm und schön. Und außerdem haben sie uns den Tank gefüllt! Meine Hunde waren während dieser ganzen Zeit im Kofferraum. Nachts sind wir aufgestanden, Heizung angemacht, dass es ihnen nicht zu kalt wird. Im Auto waren Decken, es war komfortabel für sie. Wir sind bis nach Saporischschja gekommen, ohne Probleme, aber die fünf Autos hinter uns wurden zerstört. Gott hat uns beschützt...“.

Schon in Saporischschja hat Iryna in Facebook gepostet, dass alle Hunde in Sicherheit sind. Aus allen Ecken des Landes und aus dem Ausland haben Menschen geschrieben und unterstützt.

„Wenn man diese ehrliche Unterstützung spürt, will man leben. Es ist wie ein Energieschub und man versteht, dass das Leben noch nicht vorbei ist. Wir haben die Hunde rausgeholt und alle waren neben sich“ — erzählt Iryna.

dass ich verpflichtet bin diesen Tieren ein glückliches Leben zu ermöglichen, dass sie nach Möglichkeit den erlebten Schrecken vergessen können und ein würdevolles Leben haben. Alle unsere Hunde sind in die wundervollen Familien gekommen. Ich habe sie kostenlos abgegeben, Hauptsache, dass dieser Hund aufgenommen, ein Teil der Familie würde und geliebt wird. Das Einzige worum ich gebeten habe, wenn es bei den Menschen nicht klappt und sie plötzlich verstehen, dass es nicht „ihr“ Hund ist, sollen sie ihn besser zurückgeben. Niemand hat den Hund zurückgegeben. Wir telefonieren, sprechen, mir werden Fotos und Videos geschickt, wie sie mit ihnen im Bett kuscheln. Die Menschen haben sie ins Herz geschlossen. Das sind keine Welpen, sondern erwachsene Hunde, Kriegskinder, mit zerstörter Psyche, mit eigenen Problemen. Manche bekamen Schwierigkeiten mit der Toilette. Aber wenn sie alles überwunden haben und geliebt werden — sollen sie glücklich in ihren neuen Familien leben. Ich habe mich beruhigt, habe aufgehört zu weinen“ — erzählt Iryna.

Heute ist bekannt, dass es Iryna's Haus nicht mehr gibt — 90% der Stadt ist zerstört. Aber sie wartet trotz allem auf die Rückkehr: „Ich habe keine Antwort darauf wie ich weiter leben soll. Alles hängt davon ab, wie es morgen sein wird. Heute ist alles nicht so schlimm. Ich habe ein Gartenhäuschen ohne Wasserleitung, wo ich es mir mit meinen verbliebenen Hunden bequem gemacht habe. Mir wurde draußen ein Zwinger ge-

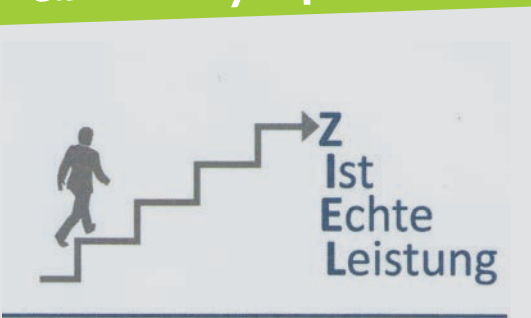
baut — das ist ein kleines aber gleichzeitig großes Glück, dass die Hunde sich im Freien bewegen können. Aber es ist nur ein Sommerhäuschen, deswegen ist die Frage der Wohnungssuche in Krementschuk oder Umgebung sehr brennend, weil meine Verwandte hier in der Nähe sind. Momentan habe ich 20 Hunde, deswegen ist etwas zu finden nicht so einfach. In eine Wohnung werde ich mit so einer Menge Hunde natürlich nicht reingelassen. Außerdem ist die Frage der Arbeitssuche sehr aktuell. Aber das wichtigste ist, dass wir leben“

„Wenn man diese ehrliche Unterstützung spürt, will man leben. Es ist wie ein Energieschub und man versteht, dass das Leben noch nicht vorbei ist.“

wundersame Weise habe ich all ihre Papiere mitgenommen, von meinen Sachen habe ich nichts mitgenommen, nur ein Beutel mit Frauensachen. Habe das Haus abgeschlossen und wir sind in die Ungewissheit gefahren. Wir sind über zwei Tage unterwegs gewesen. Aus Mariupol sind wir in einer Kolonne rausgefahren, sehr lange. Es gab kaum Sprit. Das Geld war bei meisten auf der Bankkarte. Kein Bargeld. Und eine Karte war in dieser Situation nutzlos. Ich persönlich bin bis nach Berdiansk gekommen, das war's, das Benzin war alle. Wir wurden zum Abschleppen an den Hacken genommen. Diejenigen, die Benzin hatten, schleppten die ab, die keins mehr hatten. Mich hat meine Tochter abgeschleppt. Das war das erste

Aber es hat sich die Frage gestellt: „So eine Menge Hunde, was soll man mit ihnen machen, wie kann man sie unterbringen in einer fremden Stadt!“ Man wusste nicht wirklich, was man selber tun soll. „Ich kann mir nicht mal vorstellen, wie die Menschen das erfuhren, aber ich wurde angerufen und mir wurde Hilfe angeboten: die hiesigen Volontäre haben zwei große Käfige gespendet, haben Menschen gefunden, die meine Hunde vorübergehend aufgenommen haben. Und in wenigen Tagen wurden zehn Tiere abgeholt. Ich habe verstanden, dass ich sie möglicherweise für immer weg gebe. Dass mein Herz schmerzte und mir in der Seele wehtat, das ist das eine. Es sind meine Hunde, aber es war mir auch bewusst,

ziel.schule – перша школа німецької від українців за німецькими стандартами, але з українською душею!

Знайомтесь:

– **Анна Гуцалюк**, засновниця школи, викладачка німецької мови, має понад 5 років досвіду роботи викладачкою в найкращих центрах німецької мови м. Києва та м. Лейпціга, стипендіатка DAAD, магістерка Herder-Institut Ляйпцігського університету за фахом «Німецька як іноземна», кваліфікована екзаменаторка telc рівнів A1-C2, волонтерка з усної та письмової перекладацької діяльності.

– **Зінаїда Яник**, співзасновниця школи, кваліфікована викладачка німецької мови, учасниця програми Au-pair, має багаторічний досвід роботи в австрійських та німецьких центрах м. Києва, наразі працює викладачкою в приватній школі у м. Лейпціг та поєднує роботу з волонтерською діяльністю.

Мовна школа Creative-Schule „Ziel“ була заснована у 2019 р. і працювала в Україні та Німеччині спочатку для підготовки машиністів для роботи у Німеччині у співпраці з німецькою рекрутинговою компанією. За 3 місяці інтенсивного навчання потрібно було підготувати майбутніх працівників від нульового рівня з перспективою підтвердження рівня B1 в Німеччині. Команда успішно впоралася з поставленою метою: кандидати отримали омріяну роботу!

Оскільки попит зростає, школа почала навчання громадян України, які були в цьому зацікавлені. Основні принципи роботи школи: креативність у підході до навчання, індивідуальний підхід, робота на якість, та гнучкість у співпраці з учнями. Наразі у школі працює вже 10 викладачів та їх кількість росте завдяки збільшенню попиту на вивчення мови. Кваліфікація викладачів постійно підвищується за допомогою відвідування семінарів найшанованіших видавництв та центрів підвищення кваліфікації. Тому будьте впевнені, що в Ziel ви отримаєте актуальні навчальні матеріали й вони будуть викладатися за найновітнішими методиками у світі.

З початком війни на території України засновниці школи на волонтерських засадах зібрали та провели навчання для більш ніж 60 біженців. Відповідно було сформовано 6 груп, і на платформі Zoom проведено тренінги з німецької мови. Цим також завдячуємо волонтеркам-викладачкам, які погодилися допомогти: Анна Гуцалюк, Зінаїда Яник, Elena Giannoni та Юлія Дзюбенко.

Я була дуже загублена, коли приїхала до Німеччини, та моя подружка скинула мені посилання на інстаграм-сторінку ziel.schule. Мені здавалось, що вивчити німецьку просто нереально важко. Але завдяки моїй неймовірній викладачці Анні, я зрозуміла як я помилялась. Ми дуже швидко йшли по програмі та проходили багато додаткового матеріалу. І вже через 2 тижні навчання я потрохи почала розуміти, про що спілкуються люди на вулиці та змогла формулювати прості речення. Інтеграція почала відбуватися набагато швидше. Я вельми вдячна за таку можливість і дуже вдячна усім викладачам, які залюбки тратили на нас свій час та енергію. Тепер я впевнена, що я вивчу німецьку і це буде не так важко і нереально, як вдавалось. (Ольга, м. Одеса).

У березні 2022, втікаючи через війну з Харкова до Німеччини, випадково у соцмережах на сторінці у знайомих побачила набір на волонтерський безкоштовний курс від ziel.schule. Одразу ж подала заяву і цього ж дня набралася повністю група. Вже 2 місяці ми займаємось безплатно за чудовою програмою! Дякую велике, Анно, за ваш час, за терпіння, за ваше підставлене плече у скрутний момент! (Ірина, м. Харків)

ziel.schule – deutsche Standards mit ukrainischer Seele!

Anna Gutsaliuk

Wir stellen uns vor:

– **Anna Gutsaliuk**, die Gründerin der Schule, Deutschlehrerin, hat mehr als 5 Jahre Erfahrung als Lehrerin an den besten deutschen Sprachschulen in Kyjiw und Leipzig, DAAD-Stipendiatin, Masterstudentin am Herder-Institut (Universität Leipzig) mit einem Abschluss im Fach „Deutsch als Fremdsprache“, telc-Prüferin für Niveaus A1-C2, ehrenamtliche Dolmetscherin und Übersetzerin.

– **Zinaida Yanyk**, Mitgründerin der Schule, qualifizierte Deutschlehrerin, Teilnehmerin des Au-Pair-Programms, hat langjährige Erfahrung der Arbeit bei österreichischen und deutschen Sprachschulen in Kyjiw, arbeitet zurzeit als Lehrerin an einer Privatschule in Leipzig und verbindet ihre Arbeit mit einer freiwilligen Tätigkeit.

Die Sprachschule Creative-Schule „Ziel“ wurde 2019 gegründet und bereitete erstmals die Lokführer:innen für die Arbeit in Deutschland in der Zusammenarbeit mit einem deutschen Personalvermittlungsunternehmen vor. In 3 Monaten des intensiven Lernens mussten künftige Mitarbeiter:innen von A0 an vorbereitet werden, mit der Perspektive B1-Niveau in Deutschland zu bestätigen. Das Team hat sein Ziel erfolgreich erreicht: Die Kandidaten haben den gewünschten Job bekommen!

Weil die Nachfrage wuchs, haben die Lehrer:innen der Schule begonnen, interessierte Bürger:innen in der Ukraine zu unterrichten. Die Hauptprinzipien der Arbeit der Schule sind folgende: kreative Ansätze beim Lernen, individueller Ansatz, Arbeit für Qualität und Flexibilität in der Zusammenarbeit mit den Lernenden. Jetzt zählt die Schule bereits 10 Lehrer und diese Zahl wächst aufgrund der steigenden Nachfrage nach Sprachunterricht. Die Qualifikation der Lehrkräfte wird durch die Teilnahme an Seminaren der angesehensten Verlage und Weiterbildungszentren ständig erhöht. Seien Sie sicher, dass Sie in der ziel.schule aktuelle Lehrmaterialien erhalten und nach den neuesten Methoden der Welt unterrichtet werden.

Seit dem 24. Februar 2022 haben sich die Gründerinnen der Schule freiwillig entschieden, mehr als 60 Geflüchtete zu unterrichten. Dementsprechend wurden 6 Gruppen gebildet und auf der Zoom-Plattform Sprachtrainings durchgeführt. Damit wollen wir uns herzlich auch bei den Lehrerinnen bedanken, die zugestimmt haben zu helfen: Anna Gutsaliuk, Zinaida Yanyk, Elena Giannoni und Yulia Dzyubenko.

Als ich in Deutschland ankam, war ich sehr verloren und meine Freundin schickte mir einen Link zur Instagram-Seite von der ziel.schule. Deutsch zu lernen schien es mir einfach unrealistisch schwierig. Aber dank meiner unglaublichen Lehrerin Anna ist es mir klar geworden, wie falsch ich lag. Wir haben schnell nach dem Programm gelernt und haben viel zusätzliches Material erhalten. Und nach 2 Wochen des Lernens begann ich allmählich zu verstehen, worüber die Leute auf der Straße reden und konnte schon einfache Sätze formulieren. Die Integration begann sich viel schneller zu entwickeln. Ich bin sehr dankbar für diese Gelegenheit und auch allen Lehrern, die gerne ihre Zeit und Energie für uns aufgewendet haben. Jetzt bin ich sicher, dass ich Deutsch lernen kann, und es nicht mehr so schwierig und unrealistisch für mich scheinen wird, wie früher (Olga aus Odesa).

Im März 2022, als ich wegen des Krieges von Kharkiv nach Deutschland floh, sah ich auf der Seite meiner Freunde zufällig eine Werbung für einen kostenlosen ehrenamtlichen Kurs von ziel.schule in sozialen Netzwerken. Ich habe mich sofort beworben und noch am selben Tag war die ganze Gruppe gefüllt. Seit 2 Monaten lernen wir kostenlos im Rahmen eines wunderbaren Programms! Vielen Dank, Anna, für deine Zeit, für deine Geduld, für deine Unterstützung in einem schwierigen Moment! (Iryna aus Kharkiv).

Im März bin ich aus Kyjiw nach Deutschland gefahren, ich habe ein bisschen Deutsch zu Hause gelernt, bevor ich abreiste. Auf Instagram habe ich einen Beitrag von ziel.schule über kostenlosen Deutschunterricht für alle aus der Ukraine gesehen. Ich habe beschlossen, es zu versuchen. Yulia, die Lehrerin, hat uns alle sehr einig und deutlich im Unterricht vereint. Der Unterricht ist sehr interessant, alle Schüler sind immer voll dabei, ich freue mich schon auf das nächste Training. Vielen Dank ziel.schule für diese unglaubliche Gelegenheit, Deutsch zu lernen. (Iryna aus Kyjiw).

Мене звуть Олена. Я українка, з міста Ірпінь. Маю маленьку донечку Єву і чоловіка Ігоря, в якого, на жаль, проблеми зі здоров'ям. Коли почалася війна, ми тікали з рідного міста під вибухи гармат. Доля довела нас до Німеччини. В чужій країні ми нічого не розуміли. Не знали законів, правил, умов нашого перебування. Але найбільша проблема Ziel. Це найбільша вдача знайшла в Інстаграм онлайн-школу Ziel. Це найбільша вдача під час мого перебування в Німеччині. Я пройшла онлайн курс для початківців. Дуже хороша вчителька Зінаїда Яник, доступно і грамотно пояснила і навчила нас головних правил. Давала змістовні уроки та корисні поради. Ми вивчили велику кількість слів для подальшого спілкування. А найголовніше, я почала розуміти граматику. Завдяки цьому курсу, я отримала базовий рівень німецької мови для подальшого перебування в цій країні. Буду завжди вдячна школі Ziel за допомогу!!! З ними я стала впевненішою в собі в чужій країні (Олена, м. Ірпінь)

В березні я виїхала з Києва до Німеччини, вчила німецьку мову трошки перед від'їздом. В Інстаграм я побачила пост від ziel.schule про безкоштовне навчання німецькій мові для всіх охочих з України. Вирішила спробувати. Вчителька Юлія дуже згуртовано і чітко нас всіх об'єднала на уроках. Дуже цікаво проводяться заняття, всі учні завжди залучені на повну, я з нетерпінням чекаю наступний урок. Дуже дякую ziel.schule, що дали таку неймовірну можливість вивчати німецьку мову. (Ірина, м. Київ).

Викладачки школи активно брали участь у волонтерській роботі на Ляйпцігському вокзалі у співпраці з Johanniter-Unfall-Hilfe та в Берлінському Markthalle під час проведення «Маяк Україна», працюючи позмінно і допомагаючи новоприбулим з України зорієнтуватися у містах, дістатися до прихистків, знайти житло тощо. Саме перекладацька діяльність у співпраці з німцями пришвидшувала роботу.

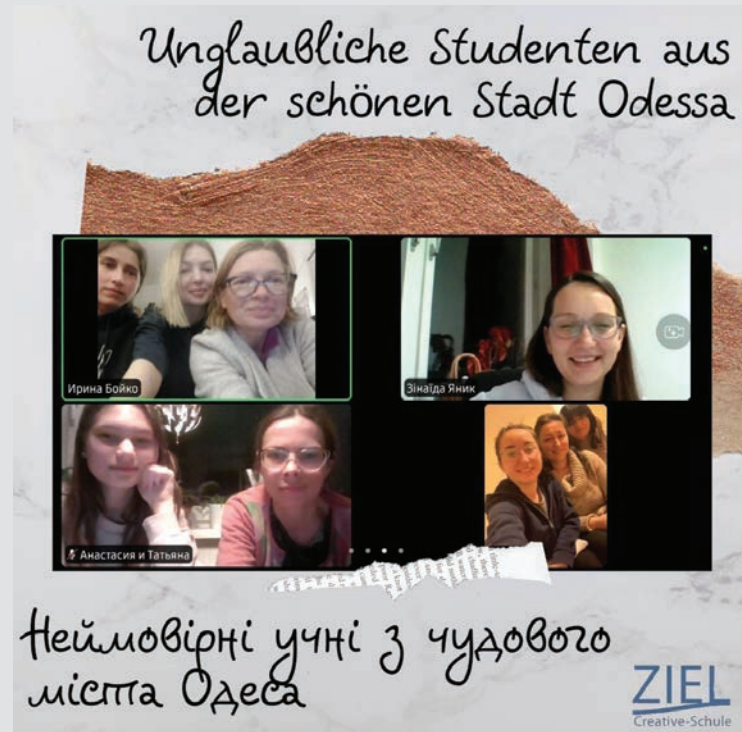
Оскільки не всі школи Ляйпцига мають інтеграційні класи, викладачі школи взяли на себе місію допомагати на вихідних вивчати німецьку мову з дітьми на свіжому повітрі. Щасливі діти – щасливі ми!

Наразі школа росте і розвивається та готує ще більший спектр послуг для своїх клієнтів. Окрім викладання німецької для дорослих та дітей, у школі планується відкриття напрямку французької мови. Також планується можливість організувати складання в Україні німецького тесту telc, який відкриває ширші можливості для навчання та роботи у Німеччині. У школі можна підготуватися до цього іспиту з викладачами-екзаменаторами, які знають всі його нюанси.

В червні стартував літній інтенсивний курс, а також інноваційна програма для туризму, яка поєднує подорожі німецькими містами з інклюзивною функцією вивчення мови.

Слідкуйте за новинами в Інстаграмі, Фейсбуці та на вебсайті: ziel.schule

З Ziel до Цілі

Ich heiße Elena. Ich bin Ukrainerin aus der Stadt Irpin. Ich habe eine kleine Tochter Eva und einen Ehemann Igor, der leider gesundheitliche Probleme hat. Als der Krieg begann, flohen wir aus unserer Heimatstadt unter den Explosionen der Bomben. Das Schicksal hat uns nach Deutschland geführt. In einem fremden Land haben wir nichts verstanden. Wir kannten die Gesetze, Regeln und Bedingungen unseres Aufenthalts nicht. Aber das größte Problem war die Sprache. Zu meinem Glück habe ich die Online-Schule „Ziel“ auf Instagram gefunden. Das ist das größte Glück während meines Aufenthaltes in Deutschland. Ich habe einen Online-Kurs für Anfänger gemacht. Eine sehr gute Lehrerin Zinaida Yanyk, die uns die wichtigsten Regeln zugänglich und kompetent beigebracht hat. Sie hat sinnvolle Trainings und Ratschläge gegeben. Wir haben viele Wörter für die weitere Kommunikation gelernt. Und vor allem begann ich, Grammatik zu verstehen. Dank dieses Kurses habe ich ein Basis-Deutschniveau für meinen weiteren Aufenthalt in diesem Land erhalten. Ich werde der Ziel-Schule immer für Hilfe dankbar sein!!! Mit ihnen bin ich in einem fremden Land selbstbewusster geworden (Elena aus Irpin).

Am Hauptbahnhof Leipzig in Kooperation mit der Johanniter-Unfall-Hilfe und in der Berliner Markthalle während des Leuchtturms-Ukraine beteiligten sich Schullehrerinnen ehrenamtlich im Schichtdienst und halfen Flüchtlingen aus der Ukraine, sich in den Städten zurechtzufinden und ins Flüchtlingslager zu kommen, bei der Wohnungssuche usw. Gerade die Übersetzungstätigkeit in Zusammenarbeit mit den Deutschen hat die Arbeit beschleunigt.

Da nicht alle Leipziger Schulen Integrationsklassen anbieten, haben es sich die Lehrkräfte der Schule zur Aufgabe gemacht, die Kinder an den Wochenenden an der frischen Luft beim Deutschlernen zu unterstützen. Glückliche Kinder – glückliche wir!

Derzeit wächst und entwickelt sich die Schule und bereitet für ihre Kunden eine noch größere Palette von Dienstleistungen vor. Neben dem Deutschunterricht für Erwachsene und Kinder plant die Schule die Eröffnung einer Richtung für Französisch.

Außerdem ist es geplant, die Durchführung des telc-Zertifikats in der Ukraine zu organisieren, was Möglichkeiten zum Studium und zur Arbeit in Deutschland erweitert. In der Schule kann man sich mit den qualifizierten Prüfern, die alle Tricks kennen, auf diese Prüfung vorbereiten.

Im Juni starteten ein Sommerintensivkurs und ein innovatives Programm für Tourismus, das Reisen in deutsche Städte mit einer inklusiven Sprachlernfunktion verbindet.

Verfolgen Sie die Neuigkeiten auf Instagram, Facebook und auf der Website: ziel.schule

Mit Ziel zum Ziel

ZIEL
Creative-Schule

ziel.schule

Instagram **ziel.schule**

Текст та фото: Ілона Герлах

З 3 по 8 травня у Штутгарті відбувся 29-й Міжнародний фестиваль анімаційного кіно (International Festival of Animated Film або ITFS). Через пандемію протягом останніх 2 років подію можна було насолоджуватися лише в цифровому форматі, і тепер нарешті настав час: покази наживо, включаючи чудову програму просто неба на Замковій площі!

Сам по собі фестиваль завжди був досить радісною подією, але цього року її затьмарила війна в Україні. У своїй вступній промові на урочистому відкритті креативний директор фестивалю Ульріх Вегенаст повідомив гостям, що російські роботи були виключені з цьогорічної програми фестивалю. Це було непросте рішення, але ми маємо показати, на чиєму ми боці. І це насправді досить просто: „We stand with Ukraine“, – підсумував у своєму виступі Вегенаст.

Програму ITFS символічно було відкрито анімаційним фільмом „Душі України“, який дуже чуттєво і болісно показав відвідувачам біль і жах війни. А потім на сцену запросили засновника та генераль-

ного директора київської анімаційної студії KAP! Михаїла Моргуліса. У своїй промові він різко розкритикував те, як росія використовує сферу мистецтва і зокрема анімації для власної пропаганди.

Цьогорічна програма міжнародного конкурсу теж не сприяла покращенню загальному тенору. В роботах дуже чітко відстежувався дух часу: війни, знищення планети, боротьба людини з раком.

Український внесок „Глибока вода“ хоч і не отримав відзнак, але відчувався набагато легшим за настроєм у порівнянні з його конкурентами. Його також було показано в рамках Open Air Special 6 травня разом із 6 іншими українськими анімаціями.

Метою української програми на Шлоссплац у Штутгарті було, серед іншого, показати різноманітність анімаційних стилів, технік та історій українських аніматорів. Роботи були відібрані за результатами фестивалю сучасної анімації та медіа-мистецтва LINOLEUM, який щорічно проходить у Києві.

Паралельно з фестивалем анімаційного кіно у центрі Штутгарта проходила художня виставка, також за підтримки ITFS. Під девізом „Митці підтримують Україну“ були представлені постери, фотографії, відео та картини від українських та німецьких художників.

Насамкінець хочеться додати, що цьогорічний ITFS був особливою подією. Організатори скористались можливістю привернути увагу до війни в Україні й надали платформу українським митцям зробити те саме. Протягом всього фестивального тижня відчувався чіткий посыл та наратив, якого в інших сферах сьогодні інколи так бракує.

Розмова з Оленою Голубевою: Про війну, про емоції, про фестиваль.

Під час фестивалю нашої редакції пощастило особисто поспілкуватися з Оленою Голубевою, продюсеркою фільму „Глибока вода“, який не тільки увійшов у міжнародний конкурс, а ще й успішно мандрує світом і вже здобув нагороду на фестивалі у Парижі.

Після показу робіт українських аніматорів на Штутгартський Замковій площі, ми зустрілись з Оленою на виставці українських та німецьких митців, яка була присвячена Україні, та поговорили про фестиваль.

Які у Вас враження після трьох з половиною днів?

Наче я живу у двох паралельних світах. З одного боку, постійна перевірка новин в телефоні, які приводять в стан шоку. А з іншого — фокусуєшся, приїжджаєш на фестиваль, і все виглядає як в минулому житті, до війни. В перший день я навіть пропустила свої Q & A, бо мені було страшно, що я зустріну якихось давніх знайомих, а я не знала як мені поводитись з ними. Але вражає, що війну обговорюють абсолютно всі — неважливо чи присутні українці при дискусії, чи ні. Я зауважила багато молодих людей, які у своїй розмові постійно зісковзували на тему подій в Україні.

Тобто немає враження, що люди звикли й почали забувати?

Ні, немає. Мені здається, що це така тривога, яка охопила всіх, але можливо європейці відчувають гостроту трохи по-іншому. Про це говорять всі, але у Штутгарті особливо відчувається, що контексти війни з'являються там, де їх не повинно було бути й не було закладено.

Наприклад, я переглянула стрічку „The Crossing“ („La traversée“) Флоранс Міальє — це абсолютно вигадана історія. Автори кажуть, що працювали над цим фільмом 10 років. Але в ньому помітно жовто-блакитні кольори, там тема війни, тема дітей, які втікають. Це неначе свого роду передбачення. А те, як в цьому випадку речі набувають нового змісту, абсолютно вражає.

Як Ви сприйняли сьогоднішній показ?

Сьогодні на Open Air прийшло досить багато людей. Була як українська спільнота, так і не

українці, які дивились українське кіно. Нехай люди просто прийшли на площу, тому що в них вихідний. Але вони ж чомусь там залишились!

Так, ми також говорили про це з друзями під час перегляду.

В той момент я особливо тонко відчула та перейнялась, наскільки „ми всі українці“. Війна в нашій країні триває вже 8 років, але, мабуть я не відчувала її так гостро, доки вона не торкнулась мене особисто. Я також бачу, як зараз долучився весь світ, адже він розуміє, що існує реальна загроза. Відчувається сильна повага

до мужності українського народу та наших воїнів, які стоять на сторожі демократичних європейських цінностей.

Мені особисто пощастило зустріти багато світлих людей, які готові допомогти. І я намагаюсь фокусувати мою увагу саме на таких добрих моментах, бо інакше ніяк.

Якщо говорити про позитивні речі, хочеться підкреслити, що керівництво фестивалю видалило російські внески з програми, хоч це й було не просте рішення. Це був місяць переговорів. Друзі говорили, що Німеччина підтримує тезу „мистецтво проти політики“. Але життя не можна розділити на політику і не політику. Це соціум, і в ньому також йде медійна війна зі сторони загарбника, яка має на меті перетягнути на свою сторону якнайбільше прихильників. Тому цей показ на Open Air був таким важливим.

Як в такому стані працюється митцям?

Абсолютно по-різному. Люди мистецтва дуже гостро відчують ситуацію, виступаючи своєрідними камертонами. В мене немає статистики, тільки особисті спостереження, оскільки я працюю з багатьма режисерами. Я бачу певне знецінення цінностей. До 24 лютого вони вважали, що їхня творчість — цінність, але чи це так у порівнянні з життям і смертю... І реакція на ці зміни дуже різна. Деяких режисерів я бачу як відкриту рану. Деякі починають трохи малювати на досить депресивні теми, що повністю зрозуміло. До прикладу певним митцям на цій виставці вдається дуже влучно передати настрої суспільства ■

Das Internationale Trickfilmfestival Stuttgart meets Ukraine

Text und Fotos: Ilona Gerlach

Vom 03. bis zum 08. Mai fand in Stuttgart zum 29. Mal das Internationale Trickfilm Festival. Aufgrund der Pandemie konnte man in den letzten 2 Jahren das Event ausschließlich digital genießen und nun war es soweit: Endlich wieder in Live und Farbe inkl. dem tollen Open Air Programm auf dem Schlossplatz!

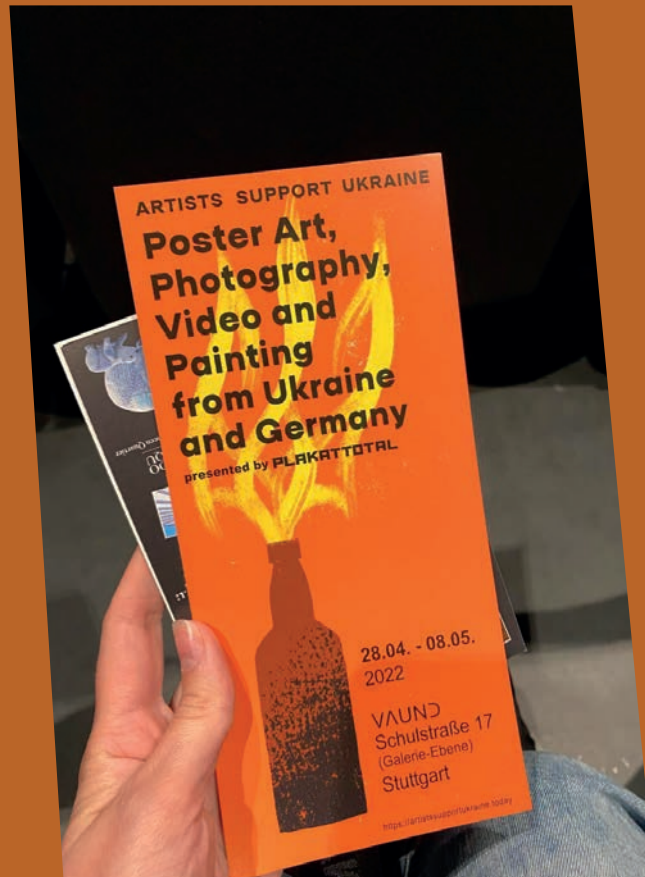
Eigentlich ist ITFS ein recht fröhliches Event, dieses Jahr wurde es aber durch den Krieg in der Ukraine überschattet. Direkt in seiner Eröffnungsrede teilte der Kreativdirektor des Festivals Ulrich Wegenast dem Publikum mit, dass russische Beiträge vom diesjährigen Festivalprogramm ausgeschlossen wurden. Keine leichte Entscheidung sei es gewesen, aber man müsse zeigen, an welcher Seite man steht. Und dies sei eigentlich eindeutig: „We stand with Ukraine“, schloss Wegenast seine Rede ab.

Als Eröffnungsbeitrag für das Festivalprogramm wurde nichts Anderes als „Souls of Ukraine“ ausgesucht — eine herzerzerrende Animation, die den Besucher:innen im Kinosaal die Grausamkeit und Leid des Krieges deutlich vor Augen geführt hat. Danach wurde der Founder und CEO des Kyjiwer Animationsstudios KAPI Michael Morgulis auf die Bühne gebeten. Bei seiner

Rede kritisierte er scharf wie Russland durch die sogenannte Förderung von Kultur und speziell Animation weltweit Propaganda schafft.

Das diesjährige Programm des internationalen Wettbewerbs, das üblicherweise immer bei der Opening Gala gezeigt wird, bot auch wenig bis kaum Aufmunterung. Denn auch hier kam die Auseinandersetzung der Künstler:innen mit den gegenwärtigen gesellschaftlichen Themen wie Zerstörung unseres Planeten durch die Rücksichtslosigkeit der Menschen (gleich 2 Mal), Krieg oder auch Kampf gegen Krebs deutlich zum Vorschein.

Der ukrainische Beitrag „Deep Water“ ging zwar leer aus, war aber vergleichsweise deutlich leichter von der Stimmung her als seine Wettbewerber. Er wurde auch im Rahmen des Open Air Specials am 06. Mai neben 6 anderen ukrainischen Animationen gezeigt.

Gespräch mit Olena Golubeva: Über den Krieg, die Emotionen, das Festival.

Im Rahmen des Festivals hatte unsere Redaktion das Glück, Olena Golubeva kennenzulernen – die Produzentin des Animationsfilms „Deep Water“, der an dem internationalen Wettbewerb teilnahm und der bereits auf anderen Festivals, wie z. B. in Paris ausgezeichnet wurde.

Nachdem wir auf dem Stuttgarter Schlossplatz sieben Werke ukrainischer Animatoren gezeigt hatten, trafen wir Olena bei der Ausstellung ukrainischer und deutscher Künstler, die der Ukraine gewidmet war, um über das Festival zu sprechen.

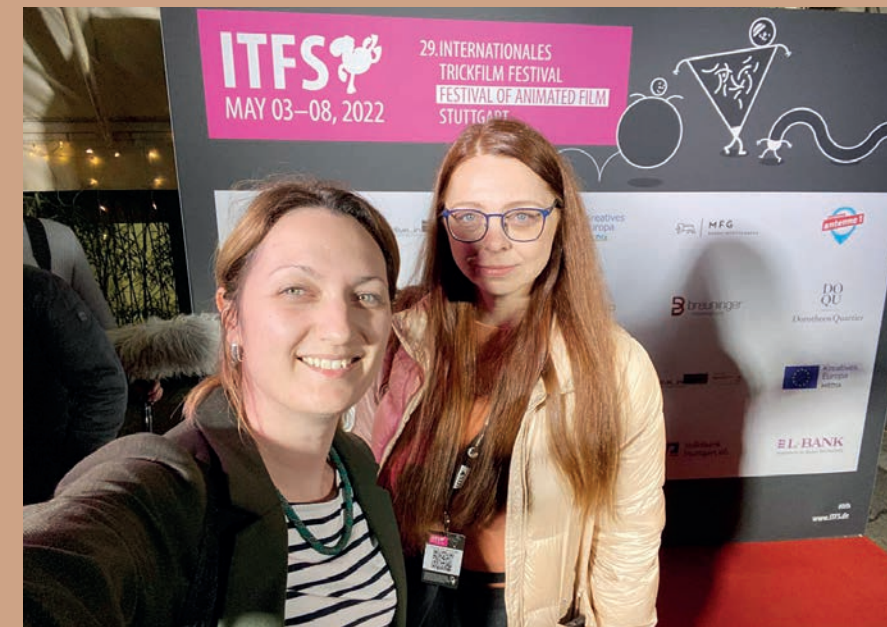
Olena, wie sind Ihre Eindrücke nach nun dreieinhalb Tagen?

Es fühlt sich an, als ob ich in zwei parallelen Welten lebe. Einerseits das ständige Abrufen der Nachrichten am Telefon, die einen in den Schockzustand versetzen. Und auf der anderen Seite – man konzentriert sich, kommt zum Festival – und alles sieht aus, wie in einem vergangenen Leben, dem Leben vor dem Krieg. Am ersten Tag habe ich sogar meine Q&A-Runde verpasst, weil ich Angst hatte, auf alte Bekannte zu treffen, und nicht wusste, wie ich mit ihnen umgehen sollte. Aber es fällt auf, dass über den Krieg überall diskutiert wird – egal, ob Ukrainer bei dem Gespräch anwesend sind oder nicht. Ich konnte einige, auch junge Menschen, beobachten, die in ihren Gesprächen stets zum Thema des Kriegs in der Ukraine abgerutscht sind.

Ziel des ukrainischen Programms auf dem Stuttgarter Schlossplatz war unter anderem die Vielfalt der Animationsstile, Techniken und Stories der ukrainischen Animationsfilmemacher:innen zu zeigen. Die Beiträge wurden vom Festival der modernen Animation und der medialen Kunst LINOLEUM ausgesucht, das jährlich in Kyjiw stattfindet.

Parallel zum Festival lief in der Stuttgarter Innenstadt auch eine Kunstaussstellung, die von den ukrainischen und deutschen Künstler:innen ins Leben gerufen wurde und vom ITFS auch unterstützt wurde. Unter dem Motto Artists support Ukraine wurden Poster, Fotografien sowie Video und Malerei präsentiert.

Abschließend möchte ich sagen, dass diesjähriges ITFS ein besonderes Event war. Es wurde ein Zeichen gesetzt, es wurde Aufmerksamkeit für den Krieg in der Ukraine geschaffen. Dinge wurden beim Namen genannt, was in heutiger Zeit nicht selbstverständlich ist.

Sie haben also nicht den Eindruck, dass sich die Leute an den Krieg gewöhnt und angefangen haben, ihn zu vergessen?

Nein, nein. Mir scheint, dass dies eine solche Besorgnis ist, die alle erreicht hat, aber vielleicht empfinden die Europäer die Schwere dieser Besorgnis etwas anders. Alle reden davon, aber in Stuttgart ist besonders zu spüren, dass die Kontexte des Krieges dort auftauchen, wo sie nicht hätten sein sollen und ursprünglich gar nicht angedacht wurden.

Ich habe zum Beispiel „La Traversée“ von Florence Mialhe gesehen, eine komplett erfundene Geschichte. Die Autoren sagen, dass sie 10 Jahre an diesem Film gearbeitet haben. Aber im Film fällt sofort das gelb-blaue Farbschema auf sowie das Thema des Krieges, der Kinder auf der Flucht. Es wirkt fast wie eine Art Vorhersage. Wie die Dinge eine neue Bedeutung bekommen, wie in diesem Fall, ist absolut erstaunlich.

Wie haben Sie das heutige Programm wahrgenommen?

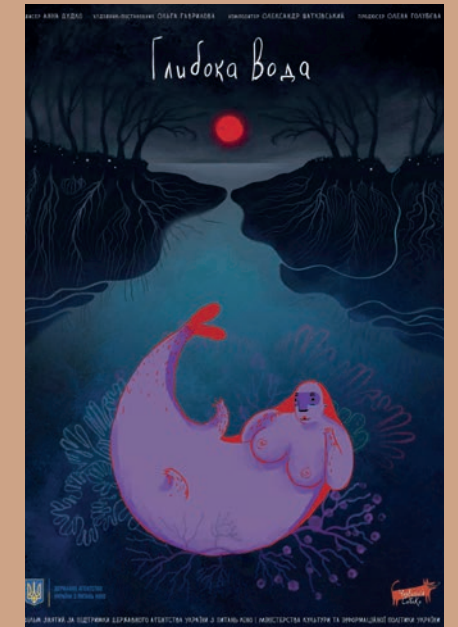
Ganz schön viele Leute kamen heute zum Open Air. Es gab sowohl die ukrainische Community als auch Nicht-Ukrainer:innen, die sich ukrainische Filme ansahen. Es mag sein,

dass sie alle gekommen sind, weil sie einfach frei hatten. Aber sie sind aus irgendeinem Grund geblieben.

Ja, meine Ehrenamtskolleg:innen und ich haben beim Zuschauen auch darüber gesprochen.

In diesem Moment fühlte ich besonders stark, dass „wir alle Ukrainer:innen sind“. Der Krieg in unserem Land dauert seit 8 Jahren an, aber ich habe ihn so stark nicht gespürt, bis er mich persönlich getroffen hat. Ich sehe auch, wie die Welt nun auch zusammenhält, weil sie versteht, dass es eine echte Bedrohung gibt. Es gibt großen Respekt vor dem Mut des ukrainischen Volkes und unserer Soldaten, die demokratische europäische Werte verteidigen. Ich persönlich hätte das Glück, viele „leuchtende“ Menschen zu treffen, die bereit sind zu helfen. Und auf solche positiven Momente versuche ich aktuell meine Aufmerksamkeit zu lenken, denn anders geht es nicht.

Apropos Positives: Ich möchte betonen, dass die Festivalleitung russische Beiträge aus dem Programm genommen hat, obwohl es keine leichte Entscheidung war. Die Verhandlungen dauerten einen Monat. Meine Freunde sagten, Deutschland würde die Haltung „Kunst ist außerhalb

der Politik“ einnehmen. Aber das Leben lässt sich nicht einteilen in Politik und nicht Politik. Dies ist eine Gesellschaft, und es gibt auch einen Medienkrieg seitens des Aggressors, der darauf abzielt, möglichst viele Unterstützer für sich zu gewinnen. Deshalb war diese Open Air Vorstellung uns so wichtig.

Wie arbeiten Künstler in diesem Zustand?

Jeder agiert komplett anders. Die Kunstschaaffenden reagieren besonders sensibel auf das Geschehen und fungieren als eine Art Stimmgabel. Ich habe keine Statistiken, nur persönliche Beobachtungen, weil ich mit vielen Regisseuren zusammenarbeite. Ich sehe eine gewisse Entwertung der Werte. Bis zum 24. Februar glaubten sie, dass ihre Arbeit wertvoll sei, aber so im Vergleich zu Leben und Tod ist sie es nicht... Und die persönliche Reaktion auf diese Entwertung ist sehr unterschiedlich. Manche Regisseure sehe ich als eine offene Wunde. Manche fangen an, Schritt für Schritt wieder zu malen – meistens eher depressive Motive, was durchaus verständlich ist. Aber einigen Künstlern, wie z. B. in dieser Ausstellung gelingt es, die Stimmung der Gesellschaft genau wiederzugeben ■

ВИСТАВКА СКУЛЬПТУР З УКРАЇНИ «ЗВУКИ МІСТА»

AUSTELLUNG «SOUNDS OF THE CITY»

27. 06. - 27. 07. 2022

Im Paulsenhaus, Neuer Wall 72, Hamburg

Kyjiw, Mariupol, Kharkiw, Lwiw, Odesa, Dnipro, die Krim – Städte, die seit Beginn des Kriegs in der Ukraine immer wieder in den Medien sind. Doch wie sahen diese Städte aus, bevor der Krieg sie erobert hat? Wie klangen sie? Antworten auf diese Fragen gibt eine neue Ausstellung der Udays (Ukrainian Days in Hamburg). Dabei handelt es sich um Miniaturen eines Projekts, das 2021 im Rahmen des 30. Jahrestages der Unabhängigkeit der Ukraine entstanden ist: Mit Hilfe von Sounddesign- und 3D-Visualisierungssoftware wurden hierfür die Klänge der sieben Städte aufgezeichnet und in Kunstobjekte verwandelt. Neben den Miniatur-Skulpturen sind auch Dokumentarfilme über die Städte Teil der Ausstellung – und geben Besucher*innen die Möglichkeit, ukrainische Städte zu erleben, bevor der Krieg Einzug gehalten hat.

У 2021 році до 30-ї річниці Незалежності України було ініційовано проєкт на перетині мистецтва та технологій, в основі якого лежить перетворення звуку на форму. Звуки семи міст України були записані та трансформовані в арт-об'єкти за допомогою програм звукового дизайну та 3D-візуалізації.

Проект включає скульптури та документальні фільми в основу яких лягли спогади та розмірковування відомих містян: артистів, спортсменів, митців, науковців та підприємців. Для створення скульптур використали звуки Києва, Харкова, Дніпра, Львова, Одеси, Маріуполя, а також об'єднане звучання для території автономної республіки Крим.

На виставці «Звуки міста» у Гамбурзі буде можливість побачити мініатюри скульптур, які в повномасштабному розмірі наразі знаходяться у містах України.

Міждисциплінарний проєкт «Звуки Міста», ініційований продюсеркою GOODMEDIA Альоною Тимошенко, засновницею Spilne.Art Наталею Ткаченко та засновниками німецької студії аудіовізуального дизайну NotJustForm Лерою Гінзбург та Міхаелем Плоєм, об'єднав 117 неймовірних людей різних професій.

Вхід вільний.

Udays | Ukrainian Days in Hamburg
udays.eu@gmail.com
www.udays.org

КУЛЬТУРНИЙ ФОРУМ: УКРАЇНА

KULTURFORUM: UKRAINE.

13. 05. - 09. 07. 2022

Galerie auf dem Podest in Stadtbibliothek Reutlingen

Die: 10:00 – 19:00 Uhr

Mit: 10:00 – 19:00 Uhr

Do: 10:00 – 19:00 Uhr

Fr: 10:00 – 19:00 Uhr

Sa: 10:00 – 14:00 Uhr

Українське ательє культури та спорту відкрило виставку «Культурний форум: Україна» в галереї міської бібліотеки міста Ройтлінген. Цей захід мав на меті наблизити різноманітну українську культуру до німецької публіки та стати місцем зустрічі для дискусій та творчого обміну.

На виставці можна побачити:

- Різні номери нашого журналу «Gel[:b]lau»
- Українські артбуки
- Петриківський розпис
- Традиційні українські намиста ручної роботи української художниці Яни Дрекслер (Крим/Ашаффенбург)
- Картини та шовкові хустини ручної роботи Ксенії Фукс (Донецьк/Берлін)
- Картини української художниці та викладачки мистецтва Ірини Балюри (Київ/Штутгарт), а також малюнки маленьких новоприбулих художників, якими Ірина наразі опікується
- Ляльки та прикраси Людмили Улянченко
- Ексклюзивний календар української ілюстраторки Олени Журавицької (Київ/Штутгарт)

Усі роботи можна придбати — зібрані кошти йдуть на допомогу Україні!

Fotos: Afina Albrecht

Das Ukrainische Atelier für Kunst & Sport e.V. präsentiert in der Galerie auf dem Podest in Stadtbibliothek Reutlingen die Ausstellung „Kulturforum: Ukraine“. Damit soll dieser Raum die vielfältige ukrainische Kultur näherbringen und ein Treffpunkt zu Gesprächen, Aktionen und zum kreativen Austausch werden.

In der Ausstellung ist zu sehen:

- Verschiedene Ausgaben unseres Magazins „Gel[:b]lau“
- Ukrainische ArtBooks
- Volkskunst Petrykiwka (kleine Bilder und Accessoires)
- Traditionelle ukrainische Ketten (Handarbeit) von ukrainischer Künstlerin Jana Drexler (die Krim / Aschaffenburg)
- Bilder und Seidenmalerei von Kseniya Fuchs (Donezk / Berlin)
- Bilder von ukrainischer Künstlerin und Kunstpädagogin Iryna Baliura (Kyjiw / Stuttgart) sowie Bilder der kleinen ukrainischen Flüchtlingen, die Iryna jetzt betreut
- Exklusiver Kalendar von ukrainischer Grafikkünstlerin Olena Zhuravytska (Kyjiw / Stuttgart)

Alle Objekte stellen wir gerne auch zum Verkauf, um die Spenden für die ukrainischen Flüchtlinge sowie hilfsbedürftigen Menschen in der Ukraine zu sammeln.

#standwithukraine як спосіб життя і мислення!

В цьому нескінченному 24 лютого, яке вже понад 8 років не загоюється, — заклик **#StandwithUkraine** — це єдина можливість вижити й для тих, у кого серце билось в ритмі України ще до того, як це стало мейнстрімом. Загалом, світ перестав ділитися на українців, які вже давно закордоном, і тих, які щойно приїхали, чи людей, які взагалі — не українці, але ходять гордо з нашим прапором і роблять все можливе, щоб наблизити цю довгоочікувану і таку **омріяну Перемогу**. Він ділиться тільки на світ та темряву. Тому **#StandwithUkraine** — це промінь світла. А оскільки Сонце має безліч промінців, так і ми освітлюємо кожен свій напрямок. Наша тема — **Ukrainian Fashion**.

Вісім років тому на моєму першому фешн-ярмарку для німецького ринку мені навіть радили прибрати гасло „**Made in Ukraine**“ з банерів — мовляв, він „відлякує“ клієнтів, а сама країна асоціюється з багатьма проблемними моментами та митницею. Але ні, слоган ми не прибрав! Звісно, ця вимога мене сильно обурила. Перші роки люди дійсно з недовірою ставилися до наших товарів, але ми продовжували. Такий вже наш український характер. На третій рік нашої діяльності німецький ринок почав замовляти **українську моду** для своїх магазинів, а ми як компанія почали почувати себе впевнено. І ця впевненість наразі квітне й надалі! Тому що зараз всі й кожен хоче знати більше про Україну, відчуті її на смак і дотик — і це якраз те, про що я мріяла з початку заснування компанії, — коли німецьким споживачам свідомо захочеться **вдягнутися в українське**. Звісно ніхто не хотів, щоб цей переломний момент настав саме за таких жаклих обставин. Але маємо те, що маємо.

Компанія **sashkaproject** була заточена на b2b продаж. Але ковід, про який вже ніхто не згадує, та нова воєнна реальність змусили нас розвиватися в нових напрямках. Окрім освітніх проєктів та успішних фотозйомок для світових видань, які ми координували, наша компанія також стала ближче до кінцевого покупця і створила в місті Карлсруе **Pop-Up Store**, популяризуючи таким чином українське. Це був дводенний захід, який відбувся в дуже гостинному еспрессобарі в середині травня.

Такий підхід дозволив зібрати однодумців, світлич людей з яскравими ідеями, і поєднати стилістику, моду, сучасну українську культуру, спілкування, **екологічну свідомість** та разом помріяти про те, що ми всі зробимо після Перемоги! Наведені тут світлини — замість тисячі слів! А ми будемо дуже раді за підтримку та розголос. Ви ж не забули, навіщо ми **все** це робимо? 10% всіх прибутків йдуть на наше єдине й неоціненне ЗСУ! Так вже були закуплені турнікети, оклюзійні пов'язки та багато іншого, тому що кожен та кожна, хто **#standwithukraine** — зараз волею-неволею волонтерить і робить все, щоб вільна та незалежна Ненька вистояла та розквітла

Ваша Олександра Дойлеманн

Sashka Project

Instagram **sashkaproject_fashion**

Fotocredits:
Instagram **jull.chen**

sashkaprojekt: Die wahre Bedeutung von #standwithukraine

#standwithukraine: Ein Hashtag? Ein Aufruf? Ein Hilferuf? Ein Leben und Mindset!

In diesem endlosen 24. Februar, der seit nun mehr als 8 Jahren nicht geheilt wird, ist der Aufruf #standwithukraine die einzige Möglichkeit für diejenigen zu überleben, deren Herzen im Rhythmus der Ukraine bereits geschlagen haben, bevor es zum Mainstream wurde. Generell ist die Welt nicht mehr in die Ukrainer geteilt, die schon länger im Ausland leben und die gerade erst angekommen sind. Es gibt Menschen, die auch keine Ukrainer sind, aber sehr stolz die ukrainischen Farben tragen und alles dafür tun, um diesen ersehnten Sieg möglichst schnell herbeizuführen. Die Welt wird nun nur in Licht und Dunkelheit geteilt und #standwithukraine ist ein Lichtstrahl. Da Sonne sehr viele kleine und große Lichtstrahlen hat, scheint sie in mehrere Richtungen. Unsere ist ukrainische Mode.

Vor acht Jahren auf meiner ersten Modemesse in Deutschland wurde mir sogar geraten, den Slogan „made in Ukraine“ von den Werbebannern zu entfernen. „Das schreckt die Kunden ab“, hieß es, und das Landimage sei mit vielen Problemen und Zolsschwierigkeiten behaftet. Aber nein, wir haben den Slogan beibehalten und diese Forderung an sich hat mich wütend gemacht.

Am Anfang misstrauen die Menschen unseren Produkten tatsächlich, aber wir machten weiter. Das liegt am ukrainischen Charakter. Nach drei Jahren Arbeit finden die deutschen Unternehmen an, ukrainische Mode in ihre Geschäfte zu holen, und wir als Unternehmen finden an, uns wohl zu fühlen. Diese positive Entwicklung blüht erst jetzt richtig auf! Denn jetzt will jeder mehr über die Ukraine wissen, sie anfassen und schmecken — und genau davon träumte ihr seit der Firmengründung. Davon, dass die deutschen Kunden:Innen

sich bewusst ins „made in Ukraine“ kleiden wollen. Selbstverständlich wollte niemand, dass es zu dieser Wende unter solch schrecklichen Umständen kommt. Aber bekanntlich kommt es wie es kommt.

Ursprünglich wurde das Unternehmen sashkaprojekt für den B2B-Verkauf angedacht. Aber die Pandemie, über die heute kaum noch jemand spricht, sowie die neue Kriegsrealität haben uns gezwungen, in neue Richtungen zu denken. Neben den Workshops und Fashionfotoprojekten für internationale Titel, die wir kuratiert haben, haben wir nun einen Pop-Up Store in Karlsruhe eröffnet, um auch so die Ukraine ein Stückchen zu promoten. Es war eine zweitägige Veranstaltung, die Mitte Mai in einer sehr gastfreundlichen Espresso-Bar stattfand.

Dieser Ansatz ermöglichte es uns, Gleichgesinnte zusammenzubringen — smarte Menschen mit guten Ideen — und Stil, Mode, moderne ukrainische Kultur, Kommunikation und Umweltbewusstsein an einem Ort zu erleben. Nicht zuletzt konnten wir unsere gemeinsame Träume darüber teilen, was alles wir nach dem Sieg machen werden. Da Bilder mehr als 1000 Worte sagen, hier eine kleine Auswahl.

Wir freuen uns sehr über jegliche Unterstützung, denn 10 % aller Gewinne gehen an die einzigartigen ukrainischen Verteiler. Es wurde bereits viel beschafft und übertransportiert, aber es wird noch mehr benötigt. Jeder, der zu #standwithukraine steht, engagiert sich jetzt wohl oder übel freiwillig und tut alles, damit die freie und unabhängige Ukraine überleben und gedeihen kann!

Ihre Oleksandra Döhlemann

Lesetipp

Therese
Salzmann

Eugenia Senik

DAS STREICHHOLZHAUS

Sie heißen Giorgio, Zoran, Luc und Andrej, Antonio, Pierre und Tahar. Sie und viele weitere „Compagnons“ sind Teil einer Obdachlosengemeinschaft im Schweizer Jura. Einige sind nur kurz da, andere jahrelang. Das Heim ist Teil eines weltweiten Obdachlosenprojekts, das autark funktioniert: Es nimmt Gebrauchtgegenstände entgegen, sortiert sie und verkauft sie günstig weiter. Jeder findet hier Platz, Arbeit, die zu ihm passt und erhält dafür Kost und Logis.

Was sind das für Menschen und warum sind sie hier, mitten im reichen Westeuropa? Diese Frage treibt die junge Ukrainerin Anna um, die selber obdachlos geworden ist. In den Monaten, die sie in der Gemeinschaft verbringt, arbeitet sie in verschiedenen Bereichen mit. Trotz anfänglicher Sprachbarrieren nähert sie sich den Compagnons auf ihre eigene direkte, vorbehaltlose und positive Art. Sie hört zu, fragt nach und nimmt Anteil.

Die Reihe von Porträts dieser Menschen am Rande der Gesellschaft ist das Kernstück der Erzählung „Das Streichholzhaus“ von Eugenia Senik.

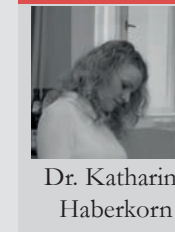

Eugenia Senik

Im Mittelpunkt aber steht Anna, deren Leben und Empfinden sich in den Porträts widerspiegelt. Anna ist – genauso wie die Compagnons – getrieben von ihrer eigenen Geschichte, von der Unendlichkeit der auspackenden Schachteln, vom Gefühl der Leere und Einsamkeit, vom Bedürfnis, sich an allem festzuklammern, das scheinbar Halt gibt. Unter der Oberfläche von Betriebsamkeit, Kameradschaft und Fröhlichkeit scheint die Zerbrechlichkeit der „Streichholz“-Gemeinschaft immer wieder durch.

Bei aller Tragik der Geschichten Annas und der obdachlosen Männer ist der Ton der Erzählung leicht, ja heiter. Dies unterstreichen die humor- und liebevollen Vignetten des Illustrators Serhii Kostyshyn. Sie geben dem spannend detailreich beschriebenen Alltag des Obdachlosenheims und dessen Menschen ein Gesicht ■

Lesetipp

Dr. Katharina
Haberkorn

Mykola Schkriblyak, Kira Stawtschanska

GESCHMACK DER BUKOWYNA

Kochbücher sind keine Seltenheit, auch solche mit regionalen Schwerpunkten sind bekannt, selbst bukowinische Kochbücher in deutscher Sprache gibt es bereits, dennoch ist es lohnend die jüngste Publikation des Gebietes Tscherniwzi (Nordbukowyna) vorzustellen: eine Kollektion von Rezepten aus dem Gebiet mit Hintergrundinformationen zu Herkunftsorten und regionalen Variationen. „Geschmack der Bukowyna“ stellt auf den gut 400 Seiten nicht nur Rezepte, sondern auch Landschaften sowie Köch:innen einzelner Dörfer und Städte des Gebiets in den Mittelpunkt. Zudem, dass der Band prächtig bebildert und gestaltet ist, laden vor allem die kurzen Portraits der Dörfer mit ihren Traditionen, Sprachen und Geschichten, sowie integrierte Animationen via QR-Code zum Eintauchen in die Landschaft sowie Geschmackswelten ein. Ein besonderer musikalischer Gruß wurde auch in einen solchen Code verwandelt und erinnert traurig-schön an musikalische Abende in Tscherniwzi. Neben dem traditionsbewussten Auftreten des Lev Feldman-Klezmer Ensembles ist es der Titel der Zusammenstellung, der zur gegenwärtigen Situationsbeschreibung passt: „Möge es Leben geben“/ „Nekhai bude zhyttia“.

Im Begleitwort weist Mitherausgeber und Vorsitzender der Gebietsadministration Dr. Serhij Osadschuk darauf hin: „Der landschaftlichen Vielfalt wird ebenso Rechnung getragen, wie der Mehrsprachigkeit, der architektonischen Meisterwerke und der menschlichen Schicksale, die Bukowyna mit Europa und der Welt verbinden“. Die Sammlung beschreibt verschiedene Traditionen sowie religiöse Speisen (Matze-Brot, Gefüllte Fish, Hochzeitshuhn mit Pilzen, etc.) und erläutert Handwerkliches von Käseherstellung bis zur Gestaltung der Pysanky (traditionell gestalteten Ostereier). Am besten ist es natürlich, wenn die Bukowyna geschmacklich an den authentischen Orten erfahren werden kann. Somit kann der Band auch als Reisevorbereitung gelesen werden, damit die Vorfreude und Neugier weiter steigt.

Ein alle Sinne ansprechendes Gesamtkunstwerk, welches unter dramatischen Bedingungen des gegenwärtigen Krieges veröffentlicht werden konnte. Das Manuskript zum Buch wurde im Februar 2022 fertiggestellt, herausgegeben wurde das Buch von Vasyly Droniak, Verlag „Bücher 21“. Die Verlagsdruckerei mit Sitz in Kharkiw wurde bereits in den ersten Kriegstagen nach dem russischen Angriff auf die Ukraine beschossen und die Sicherung der Waren im Lager war anfangs nicht gewährleistet. Ganz zu schweigen von der Auslieferung der kompletten Auflage in das gut 1.000 km entfernte Tscherniwzi, vorbei an militärischen Check-Points und verbarrikadierten Straßen, inmitten des fortdauernden, schrecklichen Krieges. „Nekhai bude zhyttia“, das Buch erreichte das Ziel und wird von hier aus noch viele Leser:innen erreichen, die sich für Traditionen, Geschichten und die Geschmacksvielfalt der Bukowina interessieren ■

